

1964

Štev. 2.

Februar

Leto XIII.

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

Ustanovljen leta
1952

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

Saj smo jih dobili nekaj nad 400 krat po 4. Morda še več, ker nam ni natančno znano, koliko so jih dobili poverjeniki v manjših krajih. To vemo, da jih je hitro zmanjkalo v Sydneyu, Melbournu, Adelaidei in Canberri. Pa se kar naprej javljajo še novi popraševalci.

Pisali smo v Celovec, če je mogoče poslati nadaljnjo zalogo. Odgovora še ni. Medtem pa prosimo poverjenike po deželi, naj pošljejo — če je kje kaj knjig ostalo — na naslov:

Rev. Odilo Hajnšek
19 A'Beckett St.
Kew, VIC.

Na isti naslov lahko pošljete tudi denar za prodane knjige, lahko pa seveda tudi naravnost v Celovec.

Knjige so letos zares lepe, vsak jih pohvali, pa so tudi skoraj — zastoj. Na vsako pride borih — 5 šilingov. Žal, da mnogi niste priložili kak šiling za poštnino . . . Mohorjeva v Celovcu ima poleg mnogega drugega na skrbi tudi KOROTAN, akademski dom za Slovence na Dunaju. Ko nam svoje knjige tako izredno malo zaračuna, odškodujemo jo s tem, da DARUJEMO ŠE IN ŠE ZA K O R O T A N!

SE ZITE MEDTEM PO ZBORNIKU!

Z B O R N I K Svobodne Slovenije iz Argentine je **DOSPEL** sijajna knjiga je, šteje 340 strani ter informira, informira, informira . . . Zakladnico izobrazbe vržeš proč, če ga ne naročiš in ne bereš. **Cena mu je letos — £ 1-10-0.** V Sydneyu se dobil pri **MISLIH**, v Melbournu v **Baragovem domu**, Kew, v Brisbanu pri rojaku **Janezu Prižmožiču**.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljujoči članki.

S O C I O L O G I J A — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina imamo spet v zalogi. Poprejšnja zaloga, dosti velika, je pošla. Znamenje, da se rojaki zanimате.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo dr. Ahčina. £ 1-10-0.

Tudi to knjigo prve zaloge smo vso razprodali, pa smo jo morali na željo novih naročnikov spet nabaviti.

DOMAČI ZDRAVNIK, Knapjova zdravilna metoda £ 0-15-0.

TRI ZAOBLJUBE, krasna povest Janeza Jalna — £ 0-10-0.

IZPODKOPANA CESTA od istega pisatelja kot zgoraj — £ 0-10-0.

GORJANČEV PAVLEK, čaroben izlet iz Argentine ne v Slovenijo — £ 1-0-0.

IGNACIJ KNOBLEHAR, zgodbe velikega našega rojaka-misijonarja pred stoletjem v Afriki — £ 1-0-0.

PO SVETLI POTI, spisal dr. Franc Jaklič za fanto in dekleta. £ 1-0-0.

SLOVENSKA UMETNOST V ZAMEJSTVU, s mnogimi slikami — £ 1-0-0.

VELIKA RIDA — povest Karla Mauserja — 10 šil.
PREKLETA KRI — povest Karla Mauserja — 10 šil.

O G R A D — povest Janeza Jalna — 10 šil.
MATI IN UČITELJICA — predzadnja okrožnica Janez XXIII. — 6 šil.

MOJCA BERE — za učenje otrok v slovenskem braju — 10 šil.

KUZAMURNIK in STRIC JAKA — slikanici z zelo šaljivo vsebino. Vsaka 6 šil.

LETO XIII.

FEBRUAR, 1964

ŠTEV. 2.

NE BODIMO NAZADNJAŠKI!

NEKAJ NEKOLIKO PRIDUŠENIH GLASOV je prišlo na ušesa uredniku našega lista v zadevi srednjih dveh strani v njem. Ni se dalo ugotoviti, če so svoje začudenje izrekli plačujoči naročniki ali samo "bralci." Ni jim po volji, da prav srednji dve strani posvečamo sv. pismu in to kar leto za leto. Po njihovem mnenju že samo to daje MISLIM pečat "nabožnega" lista — in to v današnjih časih baje ni posebno časten pečat . . .

Nasprotno temu mnenju je pa urednikova namera ta, da skuša svoj list kolikor toliko držati na liniji "modernosti" — in v to linijo spada tudi ogromno zanimanje za sv. pismo, ki so ga v zadnjih desetletjih vzbudile sistematične preiskave o nastanku in pomenu svetopisemskih knjig stare in nove zaveze. Vemo, da so bili časi, ko so res tudi učeni misleci smatrali sveto pismo za zgolj "bajke" in to svoje mnenje so skušali tudi znanstveno podpreti. Široke množice pol-izobraženecv so o tem slišale in mimogrede tudi kaj brale, pa je obveljalo v javnosti mnenje, da je sv. pismo že "premagano stališče".

Proti vsemu pričakovanju teh ljudi se je zlasti od zadnje vojne naprej stvar obrnila prav v nasprotno smer. Učenjaki nespodbitne znanstvene veljave so se vrgli na preučevanje sv. pisma s tako silo, da je globoko znanstvenih knjig, periodičnih publikacij in poljudnih brošur o sv. pismu naravnost nepregledna vrsta. Verjetno jih največ tiskajo prav v svetovnih jezikih: angleščini, francoščini in

nemščini. Ta množica novih odkritij, ki so prišli do njih s pomočjo pomožnih ved: jezikoslovja, antropologije, zgodovine, arheologije in tako naprej, je že skoraj docela zaprla usta in ustavilo pero učenjškemu svetu, ki so mu svete knjige še vedno samo "pravljice za otroke in stare babnice". Dandanes ni mogoče več zavračati vsebine sv. pisma z znanstvenimi dokazi in zares učenjaško. Kdor še smatra sv. pismo za otročarije, se lahko opira samo še na svojo hoteno nevero in gre mimo njega z zaničljivim zamahom roke. Zoper znanstvene dokaze, ki govore sv. pismu v prid, nima nasprotnih dokazov, ki bi imeli enako znanstveno veljavo.

Naš list ne more slediti globoko znanstvenim odkritjem v zvezi s sv. pismom. Le kak drobec tu in tam lahko omeni. Eno pa lahko napravi in tega se je oprijel. Lahko vzbuja zanimanje za sv. pismo in pokaže, da se dandanes ne bavi s temi rečmi le kakšna "nabožna" literatura — čeprav nas tudi gole "nabožnosti" ni kar nič sram.

Ne bodimo nazadnjaki in ne trobimo v skupen rog s tistimi, ki nič ne vedo in morda niti nočejo kaj vedeti o znanstveni naprednosti v zvezi s sv. pismom. Če bi mu tudi ne pripisovali moči božje besede, odgovarja nam na nujno vprašanje našega duha: od kod smo in kje je naš končni cilj? To je in bo zmerom sodobno vprašanje, pa plehka posvetna znanost nanj odgovarja z znanimi kaj malo častnimi besedami: Ne vemo in nikoli vedeli ne bomo . . .

SVETA GORA

PRI GORICI

L. Mozetič

Druga doba

DRUGA DOBA MARIJINEGA SVETIŠČA na Sv. Gori se je pričela v oktobru 1921. Tedaj so podobo svetogorske Kraljice prepejali iz Ljubljane v goriško stolnico. Leto na to se je vrnila nazaj na goro. Spremljal jo je goriški nadškof Frančišek Borgia Sedej in množica romarjev, ki so jih cenili na 80,000.

Svetišče je ostalo pod varstvom oo. frančiškanih, le žal, da je od slovenskih smel ostati le eden, drugi so biti Italijani iz tirolske provincije.

Še eno veliko slavlje je doživela svetogorska Kraljica, med obema vojnama. Leta 1939 je nadškof Karel Margotti za 400letnico Marijinega prikazanja proglasil Marijino jubilejno leto. Milostno podobo so spet prenesli v goriško stolnico in tam so jo slovesno pozdravile ter pospremile nazaj na goro vse Marijine družbe iz nadškofije. Slovesnosti je vodil beneški patriarh kardinal Piazza. Isto leto je začel izhajati mesečnik "Svetogorska Kraljica." Ustanovil ga je vneti in požrtvovalni monsinjor Mirko Brumat.

In spet — begunka!

V septembru 1943 — med drugo svetovno vojno — se je morala Marija spet umakniti in se nastaniti sredi svojega trpečega ljudstva. Najprej se je ustavila v Ajdovščini, nato pri Sv. Križu na Vipavskem, končno na Kostanjevici pri Gorici. Tam je ostala do 1. 1947. Tedaj jo je prevzel nadškof Margotti in jo začasno shranil v stolnici. Odločil je, naj se Marija dne 7. julija vrne preko Solkarna nazaj na svoje visoko mesto. Toda kaj se je zgodilo?

Tisto noč poprej je Marijina podoba izginila iz stolnice in vse iskanje je bilo zaman. Nikoli se ni do konca zvedelo, kdo je to pobalinstvo zagrešil. Nadškof je razglasil ostre cerkvene kazni ugrabiteljem in zahteval, da podobo vrnejo. Res so se vdali, toda izročili so jo Vatikanu, ne goriškemu nadškofu.

Ko se je razvedelo, da je Marijina podoba spet na varnem, se je tisočem njenih ljubiteljev odvalil težak kamen od srca. Toda brž se je spet pojavila

žalost. Na podobi sami, zlasti pa njeni zlati kroni, se je pokazala huda poškodba. Po zaslugi frančiškana p. Hugona Brena, ki je bil za profesorja na frančiškanski visoki šoli v Rimu, se je nabralo dovolj darov za temeljito popravilo in svetogorska Kraljica je bila spet pred povratkom na goro. Čakala jo je dolga pot.

Nazaj, nazaj v planinski raj!

Časi so dozoreli in Marija je šla na potovanje. Preko Beograda in Ljubljane je dospela v Solkan. Prišlo je dovoljenje še za zadnji del poti. Dne 8. aprila 1951 se je draga Romarica dvignila pod vodstvom škofijskega administratorja dr. Mihaela Toroša in v spremstvu objokanih množic dospela na svoj izvoljeni prostor.

Množica častilcev bi bila lahko še dosti večja, ako bi državne oblasti ne blokirale poti in skušale slavlje preprečiti. Verne množice so si morale utreti pot preko Banovca in Kostanjevice, da so mogle v zaželeni sprevod.

Kljub vsem neugodam in oviram svetogorska Mati Božja kraljuje na svoji Gori, še bolj pa v srcih svojih vernih častilcev. Čeprav je njena gora sedaj uradno samo "Skalnica", je za vernike še vedno priljubljen romarski kraj. To se pokaže zlasti ob posebnih prilikah, kot na primer leta 1954, ko je za Marijino leto poromalo k njej nad 10,000 vernikov posebej 4,000 fantov. O lanskim jubilejnih proslavah v spomin sv. bratov Cirila in Metoda smo brali obširna poročila. Proslava se je vršila 15. septembra 1963. Glavno službo božjo je imel g. Andrej Šimčič v staroslovenskem jeziku, toda po rimskem obredu. Po pravem vzhodnem obredu je pa opravil sv. mašo dr. Stanko Janežič. Pel je dornberški pevski zbor. Sv. obhajil so razdelili nad 5,000.

Romarji na Sv. Goro ne pozabijo dveh dragih

Misli, February, 1964

grobov ob Marijinem svetišču. V njih čakata večnega vstajenja goriška nadškofa: kardinal dr. Jakob Missia in dr. Frančišek B. Sedej.

Bandera svetogorske Kraljice

Komur ni dano, da bi osebno počastil pravo milostno podobo na Sv. Gori, se rad ozre na njen posnetek ali na majhni podobici ali pa na tozadevnem cerkvenem banderu, oziroma zastavi. Tako so se na primer Slovenci v Rimu dne 11. nov. 1954 zbrali pod zastavo svetogorske Marije o priliki, zbrali pod zastavo svetogorske Marije o priliki, nebes in zemlje. Kmalu bomo imeli tako bandero tudi Slovenci v Sydneyu in se bomo z veseljem zbirali pod njim.

TUDI NAM VELJA

Iz Katoliškega Glasa v Gorici: "Dve nevarnosti obstajata za vsakega izseljenca: Da se ali preda otopelosti, si išče tolažbe v pijači, prepovedanih užitkih in spolnemu izživljanju — ali pa se s tako strastjo preda delu, da nima več časa ne za molitev ne za nedeljsko mašo, ne za nedeljski počitek.

Kolikokrat se slišijo v deželah obeh Amerik besede, ki izražajo popoln življenjski materializem: Doma smo hodili v cerkev, tu pa ni časa za to. Če hočemo kaj imeti, moramo delati.

Da, delati tudi na račun duše!

Romarji ali turisti?

Civilna oblast ne dela razlike. Zanje so vsi številni obiskovalci Svete Gore samo "turisti" ali izletniki. Rada jih vidi, s prenočiščem in gostiščem jim postreže. Te ustanove imajo od njih dobiček. Vsak se pa sam odloči, če je romar ali turist.

Dela se tudi na to, da bi se obnovila žična železnica, ki so jo med vojno partizani razdrli. Tvrška Ribi v Gorici je ponudila, da žičnico spet zgradi, le postajo v dolini bo pomaknila bolj pod hrib. Pri vrhnji postaji bi se zgradil nov hotel za 50 gostov. Stroški bodo znesli do 300 milijonov dinarjev. Računajo, da bo nova žičnica začela obratovati že čez dve leti.

TEBI GLORIJO

I. Burnik

*Vladar vseh časov — Kralj sveta!
Otel si grešni svet
in bil zato na križ pripet —*

*Oh — krivci mi tolikega gorja!
Učil si nas moliti;
delil si milostnih dobrot,
osramočen si romal križev pot . . .*

*Nebeški Sin, za Tabo, vem, mi je hoditi.
Kako razveseljiv je Tvoj prihod!
Zvestobno Ti dolgujemo ljubezen,
neskončno Tebi glorijsko — slave pramen:
naš Kristus, Kralj, Gospod,
naš Bog — na veke amen!*

SKALNICA 882 m

NOTRANJOST CERKVE

Notranjščina bazilike na Sveti Gori

CELOVŠKI ŠKOF

se zagovarja — SLABO!

V JULIJSKI ŠTEVILKI LANSKEGA LETA smo na straneh 208 in 209 poročali o tožbi celovške škofije, ki jo je naperila zoper Slovenski Narodni Svet. Narodni svet je namreč objavil v slovenskem listu NAŠ TEDNIK-KRONIKA spomenico (memorandum) o zatiranju slovenščine od strani škofijskega ordinariata. Tožba je nekje obtičala, tako je videti, toda spomenica je vzbudila veliko pozornost v svetu in Prezvišeni je dobil veliko število pisem iz raznih dežel s prošnjo, naj vendar malo bolj očetovsko postopa s svojimi slovenskimi verniki v škofiji.

Pisma so odšla tudi iz Avstralije, med drugimi iz uredništva MISLI. Čakali smo, kaj bo škofija ukrenila. Malo pred božičem je prišel odgovor. Prejelo ga je uredništvo MISLI, pa po vsej verjetnosti tudi vsi tisti, ki so poprej škofu pisali. Kakšen je ta odgovor?

Po naročilu prevzvišenega škofa je g. kancler dr. Kirchner razposlal dolgo tiskovino, ki v 21 točkah zavrača vsebino spomenice Narodnega Sveta in na videz škofa ter generealnega vikarja monsinjorja Kadrasa popolnoma opere. Kdor ne pozna v podrobnostih razmer v celovški škofiji, bo dobil vtis, da pisma in apeli na škofa res niso bili na mestu. G. kancler "po naročilu prevzvišenega škofa" vzo zadevo s svojega (nemškega) vidika razlaga na tak način, da ostanejo Slovenci umazani pred svetom, krivico pa trpijo prav za prav — Nemci . . .

Ni nam mogoče odgovoriti na vseh 21 točk, bi nam zmanjkalo prostora. Ozirno se samo na točko 13, tretji odstavek. Videti je, da je prav v tej točki uporabljen najmočnejši adut oddinariata, ki pa je v resnici zelo slabo izbran.

Solske razmere v Dobrli Vesi

Točka 13, tretji odstavek, se v pismu škofije glasi:

"Če pa se še posebej ozremo na želje (staršev) glede vporabe jezika za šolsko leto 1961-62 in sicer v Dobrli Vesi, kraj, katerega se vse to tiče, pa imamo sledeč pregled:

Število učencev	288
Od teh prijavljenih za slovenski pouk	0
Za dvojezični pouk	13
Samo za nemški pouk	212

V šolskem letu 1962-63 je bilo celotno število učencev 227

Za slovenski pouk so starši prijavili 0

Dvojezičnemu pouku 14

Samo nemškemu pouku 213

S tem je ta točka zaključena in ti, ki bereš, spoznaj, da v tako šolo ne spada slovenska beseda! Katehet, ki je učil krščanski nauk slovensko, je bil odstavljen in to — po vsej pravici!

Starši so prijavili torej domala vse šolarje za samo nemški pouk — kaj hočemo drugega kot njihovim željam ustreči . . .

Nič pa ne upošteva g. škof okoliščin, v katerih slovenskim staršem skoraj ni mogoče drugače napraviti. Pritisk za prijavljanje otrok k samo nemškemu pouku je tako silen, da je treba že pravega junaštva, če se kdo upre. Škofija pa zapira oči pred temi dejstvi in se klanja samo "želji staršev", ki morajo tako "željo" imeti.

Močno varljiv je "pregled" v prvi vrstici:

"Za slovenski pouk so starši prijavili . . . 0

Vidite, pa se pritožujete! Niti eden se ni priglasił za slovensko šolo!

Toda v resnici starši niso mogli otrok prijaviti za samo slovenski pouk, ker takega pouka na nobeni koroški šoli ni! (Izjema je samo slov. gimnazija v Celovcu).

Še tam, kjer se verouk po državni postavi poučuje po slovensko, je škofija predpisala tako:

"Toda najvažnejši religiozni akti, molitve in vaje, n. pr. spoved, sv. maša, naj se podajo tudi v nemščini, da na ta način ne bo zaprto religiozno življenje tistim otrokom, ki si bodo hoteli služiti kruh v ostalih delih Koroške ali Avstrije, v Nemčiji ali Švici".

Kako naj tedaj starši priglašajo otroke za samo slovenski pouk?

Kako je pa z dvojezično šolo?

Po uredbi iz leta 1945, ko je bila Avstrija pod okupacijo Zaveznikov, se je dvojezična šola res ustanovila. Leta 1958, z odlokom glavarja Wedeniga, ki je bil predsednik deželnega šolskega sveta, so jo domala ukinili. Bolje rečeno: ostala je samo še na papirju. Starši jo res še vedno lahko zahtevajo, šolske oblasti pa razmere uravnavajo tako, da je praktično nemogoča. Zaradi ljubelega miru mnogi starši zapišejo otroke v nemško šolo — škofija se mora pa seveda ravnati po "željah staršev" — na te "želje" se kanclerjevo pismo spet in spet sklicuje. To ni brez očitne hinavščine.

Krščanski nauk v nemških šolah

Jasno je, da je v nemški šoli v Dobrli Vesi v številu 213 otrok večina iz slovenskih domov. Podobno je še marsikje. Ko slovenski otrok pride v tako šolo, sprva ne razume ničesar. Nastalo je

vprašanje: če učitelj ali učiteljica znata slovensko, ali smeta v nemški šoli otrokom kaj pojasniti v njihovem jeziku?

Deželni šolski svet je odločil, da se v takih primerih sme rabiti slovenščina "kot pomožno sredstvo". Hočeš nočeš je morala tudi škofija dovoliti katehetom, da storijo isto. Pri razlagi krščanskega nauka naj torej tudi v nemških šolah pride na dan slovenščina — kot "pomožno sredstvo". Toda kdo bo odločil, do katere mere je to "pomožno sredstvo" pri kakem otroku potrebno? Človek bi mislil, da pač katehet, ki najhitreje spozna, koliko otrok razume. Pa ne! Kar hitro je zagrizencem preveč slovenske besede, sledijo pritožbe, preiskave, in v takih primerih je na žalost jako malo res, kar trdi kanclerjevo pismo: "Na vsak način ima škofijski ordinariat resnico, pravičnost in ljubezen vedno pred očmi." Da bi bilo res!

O da, celovski škof je svojim slovenskim vernikov močan **predstojnik**, vse po paragrafi, ki se dajo pač po potrebi prikrojiti in tolmačiti. Je pa daleč od tega, da bi bil tudi **oče**, kot bi bilo od škofa pričakovati. Slovenski otroci v nemški šoli so še vedno Slovenci, pa je kar dovolj zanje, če se uče katekizem samo v nemščini. Če bi obstajale slovenske šole, škofa zelo skrbi, kaj bo s tistimi otroci, ki se bodo pozneje izselili (če se bodo) in v cerkvah tujine ne bodo našli slovenščine . . . Kaj pa, če otrok, ki se v šoli uči samo nemški krščanski nauk, v **domači** cerkvi ne bo razumel, kaj duhovnik govori? Nič za to, saj škof lahko odpokliče slovenskega duhovnika in pošlje nemš-

kega . . . oziroma slovenskega prisili, da v slovenski cerkvi nemško službo božjo uvede . . .

"Zapeljevanje svetovne javnosti"

Kanclerjevo pismo, ki pobija Memorandum ali spomenico Slovenskega Narodnega Sveta, zaključuje s temi besedami:

"Končno se ugotavlja tudi, da so v memorandumu napačno prikazane razmere v krški škofiji in je to obžalovanja vredno zapeljevanje svetovne javnosti".

Ko je bil Memorandum Narodnega Sveta že dolgo v javnosti, je škofijski ordinariat dokazal, da je Memorandum žalostne razmere v krški škofiji še premalo podčrtal. Čudne čudne morajo biti razmere", ko si je "nekdo" v škofiji dovolil pravico, da je črtal iz pastirskega pisma avstrijskih škofov o sv. Cirilu in Metodu tista mesta, ki bi jih Slovenci na Koroškem najrajši slišali, niso pa bila vseh gospodom v škofiji. V vseh nemških cerkvah po Avstriji so jih smeli slišati NEMCI, le na Koroškem niti Nemci niti Slovenci!

V oktobrski številki MISLI (stran 310) smo o pisali. Dovolj je dokaza, kakšne so "razmere" v škofiji. Očitek "zapeljevanja" naj škofija kar lepo sebi pripiše — vseh s trudem sestavljenih 21 točk kanclerjevega pisma ne ovrže utemeljenosti nezapiranja, s katerim gledamo na delovanje škofijskega ordinariata v Celovcu!

PRIPIS UR. V začetku tega članka omenjena sodnijska obravnava se je medtem zaključila in je škofija tožbo izgubila. O tem poročamo v pričujoči številki pod rubriko Z VSEH VETROV.

S to razglednico pozdravlja dr. Mikula iz Rima

★ KOMAJ SMO PUSTILI ZA SABO božič in novo leto, že se začneja štiridesetdanski post. Letos bo velika noč zelo zgodnja. Predpust je tukaj in še celó porok letos ni bilo kaj prida. Vse se je ženilo in možilo tam po božiču. Seveda, počitnice so in tako ni treba dobiti posebnega dopusta za poročno potovanje . . .

★ Lani smo imeli slovenski misijon v Melbournu, letos pa ga bodo imeli adelaidski Slovenci. Prišel se bo v nedeljo 1. marca zvečer ob pol osmih in končal v nedeljo 8. marca ob isti uri. Seveda bo v cerkvi Srca Jezusovega, na Port Rd. v Hindmarshu, kamor se že vsa leta zbiramo k slovenski maši. Vodil ga bo naš "pojoči misijonar" p. Odilo in želim samo, da bi najlepše uspel. Ne razočarajte misijonarja s slabo udeležbo: **odtrgajte se iz posvetnih skrbi za en teden**, pa bo misijon prinesel obilico duhovnega užitka in božjih milosti.

★ Lurška votlina na avstralskih Brezjah lepo napreduje. Prav zadnjo soboto (dne 1. febr.) je bilo vse živo delavcev na njej in okrog nje. Fantje so začeli in končali skalnat obok votline. Zdaj pa čakamo, da izpodnesemo lesene opornike (v upanju, da bo strop držal). Sledi še vdolbina za Marijin kip in seveda oltar v votlini, nato prostor pred votlino in končno dekoriranje s cvetjem in zelenjem, pa bo delo gotovo. Žal datuma blagoslovitve, ki smo ga omenili v prejšnji številki, ni bilo mogoče držati. Dela in časa gre za takle projekt več kot bi človek mislil.

★ Zdaj pa kar h krstom, da jih navsezadnje še ne pozabim: Dne 11. januarja je pri Mariji Pomagaj v Kew občila krstna voda Silvo, prvorojenka Janeza Jernejčiča in Anica r. Plavčak, dne 12. januarja pa Renato, hčerko Franja Bisak in Pavle r. Velikonja. — Dne 20. januarja so h krstnemu kamnu prinesli kar dva: dvojčka Ivan in Silva sta sreča družinice Alojza Cvetko in Marije r. Horvat. — V Adelaidi pa je v januarju zajokala pri krstu Marija, hčerka Jakoba Rantaša in Irene r. Kranjec. Dne 23. januarja pa v Port Av-

gusti (tudi S.A.) Marija Terezija, prvorojenka Andreja Kneza in Jožefine r. Grošelj. — Torej je tokrat Cvetkov Ivanček edini fantek. Same deklice ga obdajajo.

Čestitke vsem družinam!

★ In poroke? Dne 4. januarja sta si pred Marijo Pomagaj v Kew obljubila zakonske zvestobo Franc Magdič in Irena Zrim. Oba sta doma iz Bakovcev (župnija Murska Sobota) v Prekmurju. — Pri Sv. Avguštinu v Yarraville pa sta ta dan stopila pred oltar Franc Piv in Ana Sieradzka. Ženin je doma in Martijanec v Prekmurju, nevesta je bila rojena na Poljskem. — Dne 1. februarja je bila pri Mariji Pomagaj poroka Antona Štemberger in Angele Grah. Ženinov rojstni kraj je Vrbovo pri Ilirski Bistrici, nevesta pa je iz Vidonec (župnija Grad). — Poroko je imela tudi S.A. in sicer dn e25. januarja: v Stirling East nad Adelaide je Rajko Žakelj pričakal pred oltarjem Roslyn Merl Moore. Rajko je iz znane žakljeve družine in je bil rojen v Žireh, nevesta pa je seveda rojena v Avstraliji.

Vsem parom iskrene čestitke na novo življenjsko pot!

★ Darovalcem za našo slovensko cerkev sv. Cirila in Metoda se je pridružila tudi ameriška Slovenka iz Clevelanda, Mrs. Mary Hribar. Čitala je v ameriškem slovenskem listu o naši akciji, pa nam je poslala svoj dar: sto dolarjev. Ta prvi dar preko morja je bil za nas prijetno presenečenje, za katero izrekamo dobrotnici iskreno zahvalo. Naj bo ta dolarski dar pobuda našim tukajšnjim rojakom, ki še stoje ob strani. Mnogo nam še manjka, da bom upal oznaniti: Zdaj pa na delo!

Vsota naše akcije je do danes dosegla £2.101-0-6. Iskrena zahvala vsem darovalcem! Zahvala tudi Slovenskemu društvu v Sydneyu, ki nam je poslalo veliko število svojih stenskih koledarjev z željo, da jih razpečamo med rojake in prištelje-mo celotni izkupiček k vsoti za cerkev.

★ Med vrste melbournskih Slovencev je nepričakovano stopila smrt. Dne 4. januarja dopoldne je po sicer tako neznatni operaciji tonzilov umrl **Edvard Zelen**. Doktor mu je svetoval operacijo, da bo konec večnih prehladov, a nastale so nepričakovane komplikacije, ki so zahtevale smrt komaj 31-letnega močnega moža in družinskega očeta.

Edvard je bil rojen dne 12. maja 1932 v Senožečah. V Avstralijo je emigriral dne 5. junija 1958 in se nastanil v Melbourneu. Dne 30. maja 1959 se je v cerkvi sv. Finbara, East Brighton, poročil z Rino Salvio. V zakonu imata dva živa sina: Johnny ima zdaj tri leta in pol, Bruno pa deset mesecev, Franka, komaj nad tri mesece starega, sem pokopal v oktobru 1961.

Edvard je za dan vernih duš še na keilor-skem pokopališču krasil grob in svojemu Franku prinesel lep križ z imenom. Toda, dne 7. janu-

arja, smo pa tudi Edvarda položili k sinku. . .

Naše iskreno sožalje družini, bratu Jožefu in pa domačim v Senožečah. Ti, dragi pokojni, pa počivaj v miru božjem! Tvoja smrt je zgovorna pridiga nam vsem, da ne vemo ne ure ne dneva.

★ Odbojkarji Baragovega doma so v nedeljo dne 2. februarja pridobili svoj drugi pokal. Igrali so z geelongskim odbojgarskim moštvom "Triglav" (odsek tamkajšnjega slov. društva Ivan Cankar). Vse popoldne je bilo na igrišču za hostelom kaj živahno. To je bilo prvo srečanje med našima edinima slovenskima moštvoma v Avstraliji. Še več takih srečanj! Zmagovalcem pa naše čestitke!

★ Rad bi še kaj napisal, a moram kar končati. Ura je nekaj minut pred polnočjo, pa seveda zadnji dan pred datumom, ki ga je določil urednik za sprejem člankov.

SLIKA TRPEČEGA KRISTUSA IZ 16. STOLETJA. ORIGINAL CENIJO NA MILIJON DOLARJEV.

JURIJ KOZJAK

Spisal J. Jurčič pred 100 leti.

DRUGO POGlavJE

*Ti štibalarski tatje
hujši so kakor volčje.*

KAKIH PETDESET LET POPREJ, preden se je pričela naša povest, so prišli v naše kraje c i g a n i . Poprej niso bili znani tod po Evropi in še dandanašnji dan ne vemo zagotovo, odkod so izprva prišli. Zgodopisci tedanjih časov pripovedujejo, da je tuj narod v Evropo priromal — rjave kože, neznane noše in tujega jezika. Ti čudni ljudje so se izdajali za kristjane, rekši, da prihajajo iz Egipta. Imeli so izprva morda tudi svoje kralje. Kmalu pa so se razšli v drhalih po vseh evropskih deželah, kjer so si skoraj povsod prebivalce razdražili zavoljo svojega lenega pohajkovanja in pa še bolj zavoljo tega, ker so preradi tega ali onega ogoljufali in le slabo ločili, kaj je

Bilo je poletnega večera. Sonce je bilo komaj še za dve pedi visoko. Pod gradom Kozjakom v grmičju si je bila postavila ciganska drhal šatore. Umazane rjuhe so bile potegnjene po zakajenih slemenih, napravljenih iz palic. Pred šatorom so kurili ogenj. Velik kotel je visel nad plamenom in kuštrav cigan je mešal po njem z leseno kuhalnico. Na ražnju je obračala napol osmojeno četrt ukradenega kozla majhna ciganka črnih velikih oči. Večidel so bili šli ciganje po bernjavi in goljufiji v bližnje vasi; le malo jih je bilo v šatoru. Vračali pa so se zmerom bolj z nabranim brašnom: s slanino, maslom in drugo ropotijo.

Glavar tega krdela, velik, suh cigan, se na posled dvigne, pokliče mladega kuštravega fantina, ki je kahal, in oba koračita mimo koščatih konj in oslov, ki so po navadi prenašali ciganom tovore iz kraja v kraj, od vasi do vasi.

“Slušaj, dečko”, pravi cigan mlajšemu, “dobiš si danes lahko dobrega konja tu gori v gradu. Uren bodi, jaz ti pomagam. Hlapce bo tvoja mati premotila, ti odvežeš konja, prvega pri vratih, vrane barve, in ga odpelješ do velikih vrat; tam te počakam jaz, vse drugo bom storil potlej sam.”

“Bom, oče! — In konj bo moj, si rekel?” odgovori mladi.

“Ti ga boš jezdil. Jutri gremo čez mejo, nihče ga ne bo videl v naših rokah. Kadar pridemo čez mejo, ga lahko prodamo.”

Na poslednjo misel je hotel mladi ciganič nekaj ugovarjati, vendar ga osorni pogled starejšega na mah utiši.

Oba gresta tiho navzgor po grajskem potu. Ko pa storita ovinek, da bi ju mogel videti grajski vratar s svojega stražišča, se ogneta v stran. Dospeta do ozidja. Dolgin, mlajšemu oče, se pripogne, sin mu skobaca na hrbet, odtod na rama. Potem se dolgin počasi vzpne s svojim živim tovorom pokonci ob zidu.

“Dosežeš?” vpraša stari.

“Manjka za pol komolca”, odgovori fante in vzpenja roke, da bi se vrh zida oprijel in gor splezal. Ciganski oče se postavi še bolj tik zida, stopa na prste in daljša rame, kolikor more. Zmemrom pa so bile sinu roke za pedenj prekratke. Stari cigan kolne med zobmi in strese nejevoljen sina raz sebe. Iz kamnov, ki so odkrhnjeni od zida ali strehe ležali okrog ozidja, si napravita podlogo. Oče stopi nanjo in kmalu je klečal mladi cigan na zidu.

“Vidiš konjski hlev?” vpraša oče odz dolaj.

“Vidim in mater vidim na dvorišču” odgovori maček ciganski na zidu.

“Hoj, glej, da mi izvedeš konja tiho iz hleva in ga priženeš ob zidu od vrat: ako ne, varuj se me! Počakam te pri vratih”. Tako je govoril šepetaje dolgin svojemu sinu na zid. Ta pa ni poslušal do kraja očetovih besed. Naglo ga je zmanjkalo z zida na dvorišče.

Medtem so se zbrali grajski hlapci konec konjskega hleva okoli stare ciganke. Drug drugega so klicali in našlo se jih je veliko okrog babure, stare ciganke, ki je vedela mnogo povedati.

“Odkod ste pa vi cigani?” jo vpraša prvi hlapec.

“Daleč semkaj smo prišli iz egiptovske dežele,” govori ciganka, postrani pa se skrivaj ozira proti hlevu. “Iz egiptovske deželt, ali veste kje je to?”

“Nu, slišal sem o njej v pridigi”, pravi stari vojni hlapec Ožbe. Na Nemškem sem bil marsikje; tudi dol na Hrvaško in na Češko smo šli z mečem, še z rajnkim gospodom, v Egiptu pa še nisem bil.”

“To mora biti za devetim morjem”, dostavi tretji hlapec.

“Res je”, pravi zopet ciganka. “Sveti Jožef in Marija sta potovala z otrokom Jezusom v Egipt. To ste slišali. Mi cigani — ne mi, naši očetje — niso hoteli sprejeti Jezusa in Marije in zato moramo sedem let romati po vsem svetu, vse križem, ljubi prijatelji, za kazen romati.”

“Sedem let, pravite”, se oglasi hlapec, “tedaj vas je treba zapoditi s palico; zakaj pa že roma-

te, odkar imam jaz zobe v željustih?"

Na to vstane krohot in smeh na dvorišču.

"Stoj, ljubi moj prijatelj! Meniš, da bi mi ne šli radi domov, ko bi mogli; pa zavirajo nas mnogovrstni zadržki; kaj ti pravim, prijatelj, ti bi me ne mogel razumeti."

"Lej, lej", odgovori peti hlapec, "ali meniš, da bi tudi ti znala kaj, česar mi ne bi? Morda celo kakor naš gospod Peter, ki zna brati in se na zvezde umé?"

"Daj mi dlan, prijatelj moj, in povem ti, kaj se ti je zgodilo in kaj se ti bo še."

"Prijatelj tvoj nisem, starka! Nekaj bi ti pa dal, ko bi mi povedala, kaj bo z menoj. Kje pa poznaš, kje?" Rekši, ji pomoli dlan.

"Potrpi, potrpi! Ti si bil dvakrat v smrtni nevarnosti, še v tretje boš. To se pa ne bere, ali jo prebiješ. Pač, nemara jo boš. Enkrat si se mislil ženiti, pa ti niso pustili. Ženil se pa boš čez leto in dan in mlado vdovo vzel," prerokuje ciganka.

"Ti gotovo po metli hodiš na Klek. Vse ti uga-ne baba." Tako vzklikne hlapec in vsi hkrati hoté zvedeti svoje prihodnje usode.

Ciganka si izmišlja, laže in jim prerokuje zavrstjo. Dobro pazi, da ne bi zinila nobene, ki bi vsakemu ne bila za silo prav obrnjena. Kozjaški hlapci so strme menili, da imajo zlodejko s Kleka pri sebi, zakaj vsak je mislil in trdil, da mu je skoraj vse po pravici in resnici razodela.

Ko so se hlapci razmišljeni s ciganko pogovarjali, pride graščak, gospod Marko Kozjak, na drugi konec dvorišča. Vidé, da so se hlapci v drhal zbrali, hoče zvedeti, kaj imajo. V ta hip pa mu naproti priteče sinček, šestletni Jurij, in govori: "Oče, pojte gledat, pojte! Tuj hlapec je našega vranca odpel in ga žene venkaj. Jaz sem mu rekel, naj ga pusti, pa me je hudo pogledal in me hotel prijeti. Pojdite."

Rekši, vleče sinček gospoda k vratom. Tu zagleda Marko ciganskega fantina, kako si prizadeva splezati na njegovega najlepšega konja. Jeza zgrabi graščaka, ko vidi, da se mu človek predrzne pri belem dnevu njegovo najljubše blago iz zaprtega hleva ukrasti. Na skok je bil pri tatu.

"Kaj boš", zagrmí mlademu ciganu na uho, da mu pretrese strah vse ude od pete do glave in se z mesta ne gane.

"Kaj imaš tu? Odkod si se pritepel?"

In gospod Marko ga z vso močjo z debelo palico mahne, da cigana kri zalije in se zgrne na tla. Konj zdirja na dvor. Hlapci priteko na klic malega cigana; skozi velika vrata pa stopi dolgin, stari cigan. Grozovito pogleda vse pričujoče,

pobere krvavega omedlelega ciganiča in ga odnese. Na vratih se obrne in glasno spregovori:

"Le ogledi me, grad, in ti, gospod njegov! Ako se mojemu sinu ne zaceli rana, ki so mu jo naredili, pomnil me boš!"

Zatem naglo odide. Tudi ciganke je zmanjkalo. Hlapec se ni nobeden upal geniti. To ni bil človek, so mislili, ko je tako prišel, ko da bi ga bil iz klobuka stresel. To je moral biti tisti, ki križe delamo pred njim Gospod Marko pa se je hudoval nad hlapci: "Zakaj puščate take ljudi v grad!"

Drugi dan že ni bilo več ciganskih šatorov pod Kozjakom. Grajski so bili pozabili nanje, nikomur ni bilo mar, zakaj v tedanjem času je bil svet vsega vajen; nič posebnega se jim ni zdelo, ako je kak tepež tudi krvavo plačilo prejel.

(Dalje pride.)

VELIKE MUNE SO DALE STOLETNIKA

VELIKE MUNE, vas v Istri, so znane tudi v Avstraliji. Kar lepo število rojakov je ta vas poslala v Avstralijo. So pa še vsi med mladimi, tako je podobno. Ne bo še kmalu stoletnikov med njimi.

Je pa stoletnik med tistimi iz Mun, ki so se izselili v Ameriko, rojen 11. decembra 1863. Ime mu je Matija Juračić. Živi v Clevelandu in je še kar tič, pišejo o njem. V Ameriko je šel leta 1892 in ostal za vedno. Dolga leta je bil preprost delavec. Vdovec je že 40 let, otrok pa ni imel. Nobe-nega sorodnika ne pozna, prijatelj je pa nič koli-ko.

Zapisno je o njem, da je še pri dobrem zdravju, močni volji in veselem razpoloženju. Bolan je bil malokdaj, vedno trezen, jedel je pa zmerom rad, toda vse "mora biti dobro skuhano." Navadno hodi na hrano v restavrant, pogosto si pa tudi sam kuha. Kadil je vedno, še zdaj uniči kakih 20 "kamelic" na dan.

Posebnih želja nima, tudi pritožb ne. Pravi, da mu je vse prav, kar Bog da. Tudi sneg ima rad, čeprav mora malo bolj previdno stopati skozenj s pomočjo močne palice. Zanima se za vse, rad posluša radio, televizija se mu pa še ni prikupila. Matija pravi, da ima rajši pri sebi živo družčino, prijateljsko seveda, kot tisto prikazovanje in klepetanje na škatli, ko sam ne more vmes nobene ziniti.

Takega moža so torej dale Velike Mune Ameriki v osebi rojaka Matija Juračića v Clevelandu. Na mnoga leta, Matija!

Dobrodošel vsak slovenski novorojenček!

(Zaključek iz jan. številke)

V NOVEJSEM ČASU se je znanstvenikom posrečilo na umeten način reproducirati fotosintezo (proces, ki se razvija v bilkah). In ravno ta uspeh bo nudil v najbližji bodočnosti brezmejne možnosti za umetno proizvajanje hrane.

Kljub dejstvu, da se bo rudno bogastvo na zemlji nekoč moralo izčrpati, vidimo že danes neodumljive možnosti izkoriščanja rudnega bogastva v morju. Znanstveniki so ugotovili, da vsebuje vsaka kubična milja morske vode 100 milijonov ton navadne soli, milijon 800 tisoč ton kalija, 4 milijone ton magnezija in sedem ton čistega urana. In ni več daleč čas, ko bodo začeli z novo metodo čiščenja morske vode s pomočjo atomske in sončne energije z izkoriščanjem teh bajeslovnih (a vendar resničnih) rudnikov bodočnosti.

Z moderno kmetijsko tehniko se bo dalo veliko neobdelane zemlje spremeniti v bujna polja. Melioracija zemljišč, moderne namakalne naprave, "poseg" v vremenske prilike — vse to bo v korist večjemu pridelovanju hrane.

Kaj vse se lahko izkorišča, bo pokazal sledeči primer: V naši državi je razmeroma zelo veliko neizkoriščenih kletnih prostorov v starih gradovih, podzemeljskih hodnikih, rovih in zakloniščih. Naši strokovnjaki so sedaj prišli na misel, da bi te predele lahko izkoristili za pridelovanje užitnih kukmakov, ki jih po svetu gojijo že "industrijsko" Ponekod (v Angliji, Franciji, Nemčiji) so že mehanizirali pridelovanje te vrste gob. Pridelovanje je donosno, ker je pridelek velik. Pri nas mislijo zaenkrat na hrib v Malem Zvorniku v Srbiji. V tem hribu je nad 2000 podzemskih prostorov, ki so elektrificirani. Tam so pred vojno gradili za kraljevo rodbino in vlado dvorec, kamor bi se naj v primeru vojne umaknila. Seveda tega dvorca niso uporabili, ker so vsi emigrirali. Dvorec pa je še danes neizkoriščen. Zdaj pa resno razmišljajo o tem, da bi ga uporabili za gobarstvo. Na kvadratni meter je mogoče po dvakrat na leto pridelati po 5 kg gob. Tukaj bi jih lahko pridelali letno do 17 tisoč kg. Če bi jih prodali po 600 din, bi prejeli 10 milijonov din. Vložili bi pa v ta namen le milijon din.

Strokovnjaki predvidevajo tudi vsestransko zboljšanje živinoreje. Že danes daje v ZDA neka krava 42,900 poundov (pound je 453,59 gr) mleka

na leto. To nam veliko pove, če vemo, da poprečna krava da letno le do 6000 poundov.

Toda pesimisti tudi tu dobe izhod v svoje težave. Tarnajo, kdo bo vse to široko polje obdeloval, saj opažamo vedno večje preseljevanje z dežele v mesta. Dr. Scammon ima tudi tukaj teliten odgovor. Spet številke. V ZDA prideluje hrano za 91% prebivalstva le 9%. In povrh odpelje vsak dan ena tovorna ladja hrano za Indijo. (V Sovjetski Zvezi pripravlja hrano zaenkrat 48% prebivalcev.) Ta odstotek pa redno pada in dr. Scammon pravi, da bo leta 1970 padel že na 6%, leta 2010 pa na 3%.

Po vsem tem njegov pozdrav 21. stoletju ni utopijska. V svojih trditvah pa gre še dalje. Pozdravlja gospodinje, ki bodo izredno srečo imele v iznajdbah tehnike. Na splošno bo bodočnost silno zanimiva. Le ena tretjina vsega prebivalstva bo leta 2010 morala delati v proizvodnji za hrano, obleko in stanovanja, drugi dve tretjini bosta zaposleni v tako imenovanih uslužnostnih službah — zdravniki, pravniki, raziskovalci . . . Milijoni bodo po službah, o katerih se nam niti ne sanja. Avtomatizacija bo zmanjšala napore, tehnika bo skoraj prehitela čas . . .

Da, bodočnost! Upajmo v božjo previdnost v prepričanju, da bo Duh božji razsvetlil razum in ogrel srca, da bo razum spoznal in bodo srca popustila, da se bo Damoklejev meč atomskega orožja za vselej odstranil in se bo Gregorčičeva beseda izpolnila:

"Za vse je svet dovolj bogat
in srečni vsi bi bili,
ko kruh delil bi z bratom brat
s prav srčnimi čutili"

V tem upanju, ne, v prepričanju! — kličemo tudi mi: **Dobrodošel vsak slovenski novorojenček!**

ROMANJE V MARYFIELDS

Več na strani 59

FRANC KS. MEŠKO UMRL †

"OB TIHIH VEČERIH" je snoval dolga desetletja, nedavno ga je objel "MIR BOŽJI". Tako naj bo povedano o Mešku na kratko z naslovoma dveh najbolj značilnih in morda tudi najbolj poznanih njegovih knjig.

Meškovo nežno čuteče srce je zastalo 13. januarja letos v bolnišnici Slovenj Gradca. Več let ni mogel na noge, ker si je bil zlomil v zakristiji bok, pa se ni dal ozdraviti. Celó maševati je moral sedeč na vozičku. Letos, 28. oktobra, bi bil star 90 let. Pokopali so ga na Selih pri Slovenj Gradcu, kjer je bil do zadnjega župnik in dekan. Pogreba se je udeležila velika množica duhovnikov, zastopnikov oblasti in drugega naroda.

Pisatelj Meško se je rodil 28. oktobra 1874 v Ključarevcih v Slovenskih goricah. Kot duhovnik je deloval med koroškimi Slovenci, dokler ga niso Nemci po prvi svetovni vojni pregnali. Tedaj je dobil župnijo Sele in ji ostal zvest do smrti. Sicer je moral tudi od tu bežati v drugi vojni, po njej se je vrnil.

Kot pisatelj je zaslovel že v zadnjih letih prejšnjega stoletja, po letu 1900 se je dvigal in dvigal vzporedno s Finžgarjem, Pregljem in Cankarjem. Niti po drugi svetovni vojni, v kateri je doživljal pravo Kalvarijo, ni do konca utihnil. Vendar v nemilen ozračju "nove stvarnosti" ni mogel obdržati nekdanje veljave. Mohorjevi družbi v Celju se je vendar posrečilo, da je pred nekaj leti izdala njegovo zbrano delo v petih zajetnih knjigah. Hvaležni narod je z veseljem segel po njih.

Ksaver Meško

Vsa Meškova dela se odlikujejo po neprikritih izlivih pisateljevega rahločutnega srca, ljubezni do domovine in globokega verskega prepričanja. Krivice in gdrobije sveta ni skušal odpravljati z zunanjim odporom in revolucijo, verjel je v prerod, ki naj se prične v "Mladih srcih" in prekipi v družbo do dna počlovečenih ljudi.

Naj počiva v božjem miru, ki ga je tako vajrajno iskal in — našel. Umril je, pa bo živel, dokler živi slovenstvo!

ZVEZDE ŽARIJO

Marija Brenčič

Mar modrina zvezdic nima
več v oblasti?

Saj migljajo, kot hotele
k nam bi pasti.

In dolina z mano vred zdaj
pričakuje,
da nebo v naročje zlatih
zvezd ji vsuje . . .

Zvezde skrivajo oblaki
mi srebrni,
bolj jasni se nebes, bolj so
grički črni.

Zvezdice žare, a temna
je dolina,
noče je objeti svetla
mesečina.

Nebes noče dati zvezde
ji blesteče —
saj ne mogla bi prenesti
take sreče . . .

MISTER DITTO

in njegovo bogastvo

Spisala Amerikanka

(Prosto po članku v Readers' Digest)

MISTER DITTO JE BIL PRVI BOLNIK, ki sem ga dobila v oskrbo leta 1947, ko sem postala bolničarka v špitalu za jetične. Bil je sin črnca, ki je do končane civilne vojne živel in delal v suženstvu. Ditto je zgodaj izgubil starše in ko so sužnje osvobodili, je bil na cesti — sam sebi prepuščen. Rednega zaslužka ni nikoli imel. Tu pa tam so ga najeli za priložnostno delo in mu kaj majhnega plačali. Stanoval je v razpadajoči baraki prejšnjih gospodarjev, kakoršne so smeli osvobojenci marsikje še naprej uporabljati.

Tako se je pretolkel skozi dolga desetletja in si na stara leta nakopal jetiko. Ta se je hitro razvijala in končno so ga spravili v bolnico, ko je bilo njegovo stanje že brezupno. Naredili so se mu gnusni tvori. Eden se mu je pravkar razpočil. Ko sem stopila k njegovi postelji, mi je udaril v nos neznosen smrad. Bilo mi je, da bi se obrnila in zbežala. To bi najbrž tudi res napravila, da mi ni padel pogled na bolnikove oči in — to me je zadržalo. Tako čudno milo me je gledal.

"Dobro jutro, mister Ditto! Ali sva pripravljena za jutranje delo, ki naj ga opravi bolničarka?"

"Ne vem, kaj imate v mislih, gospa. Ampak če mislite, da je kaj treba, sem pripravljen".

Začela sem ga umivati in pripravila sveže rjuhe, da mu jih dam namesto umazanih. Bolnikovo drobceno telo je bilo že tako izmozgano, da skoraj ni imelo teže. Narahlo sem ga obrnila, da je ležal postrani. Povzročilo mu je take bolečine, da so mu izstopile oči. Zaječal pa ni niti za hip.

Nikoli ne bom pozabila, kako se mi je gabilo, ko sem manjavala obveze na tvorih. Toda v pomoč mi je prišla komaj slišna beseda bolnikova:

"Ne vem, kako morete vzdržati, gospa, ko jaz sam komaj morem".

Nakremžil se je tako komično, da sem se morala smejati. Z menoj vred se je nasmihal tudi mister Ditto. Gledala sva si iz oči v oči. Oba sva dobro vedela, da se nimava za kaj smejati, pa je vendar ob smehu dušiči vzduh manj smrdel in rane so bile manj strašne. Odslej me pogled nanje ni več odbijal.

Ko sem končno pokrila bolnikove prsi s svežo rjuho, mu je na obrazu še vedno igral rahel nasmešek. Dahnil je:

"Lepa hvala, gospa! Zdaj se mnogo bolje počutim, prav zares".

Potem je stegnil koščeno roko proti posteljni omarici in brkljal po predalu. Našel je svetel "nikel" — novc za pet centov — in ga pomolil meni.

"Ni ravno veliko za vašo dobroto, gospa, ampak dan je presneto mrzel, pa vam bo čaša vroče kave dobro storila."

Predal je ostal odprt, da sem lahko videla v njem kakih 20 svetlih niklov. Bili so raztreseni med raznimi drobnarijami, ki so predstavljale vse Dittovo premoženje. Njegovo ponudbo bi bila morala brez oklevanja sprejeti, to zdaj vem. Namesto tega sem odklonila in rekla:

"Ne, ne, mister Ditto! Ne morem vzeti. Le spravite nazaj in hranite za kakšne deževne dni".

V hipu se mu je obličje spremenilo in senca je legla čez in čez.

"Saj ne bom dočakal bolj deževnih dni kot so zdaj . . ."

Ob glasu njegovih besed sem takoj uvidela, kako napak sem ravnala. Dala sem mu razumeti, da ga imam za obsojenca, ki nima ničesar več dati, ničesar več pričakovati — razen smrti. Brž sem se popravila:

"Prav imate, mister Ditto! Komaj bi si mogla misliti kaj boljšega kot čašico dobre kave."

Vzela sem nikel in ga obdržala v roki. Videala sem, kako se je bolniku obraz spet razjasnil.

x x x

Mister Ditto je od dneva do dneva bolj slabel. Vsako jutro, ko sem ga spet umivala in prevezovala, je bil enako vdan in krotak. Nekako sva vsalej mogla razplesti malo pogovora in še kak dovtip se nama je posrečil. Tako sem se navadila tega bolnika, da sem že kar težko čakala ure ob njem. In vsako jutro je spet segel v predal in mi pomolil nov nikel z znanimi besedami:

"Ni veliko za vašo ljubezljivo dobroto, res ne".

Zbirka niklov se je nevarno manjšala in začela sem prositi Boga, da bi Ditto umrl, preden bi zadnji nikel oddal. Nobeno jutro ni pozabil seči po njem. Tudi tedaj ne, ko je bil že tako slab, da sem mu morala do njega pomagati.

Neko jutro je bil v predalu samo še en nikel. Bolniku sem morala voditi roko, da ga je našel. Težko sem zadrževala solze. Ugibala sem, če se bolnik zaveda, da je z nikli pri kraju? Z ničemer ni tega pokazal. Z istim ljubkim nasmeškom mi ga je spuščal v roko in iste zahvalne besede moljal.

Tedaj sem vedela, da se mister Ditto zaveda samo še ene reči na tem svetu: Lepše je dajati kot jemati . . . Na skrivnem sem položila nikel nazaj v predal in odšla.

x x x

Mister Ditto je živel potem še dva tedna. Vsako jutro je bilo enako prejšnjemu. Ko sem končala delo pri bolniku, je spet in spet komaj slišno pomomljal: "Angel božji ste, gospa, prav res je to". Poskusil je dvigniti roko in pomagala sem mu z njo do predala. Prav do zadnjega jutra sem nikel skrivaj polagala nazaj v predal.

Ko je bila smrt že čisto blizu, sem poslala po kurata ali kaplana v špitalu. Bil je mister Howard, prijeten človek. Sedel je k bolniku in mu bral s tihim glasom, kakor otroku uspavanko:

"Ko je Jezus videl množico, je šel na goro in sedel. Učenci so bili pri njem. In je odprl usta in rekel: Blagor ubogim v duhu, zakaj njihovo je nebeško kraljestvo. Blagor žalostnim, zakaj potolaženi bodo. Blagor krotkim, zakaj zemljo bodo posedli . . ."

x x x

Potem je mister Ditto izdihnil. V meni se je ob dognanju tega človeškega življenja dvignil odpor. Čemu tako življenje? Ali ima kak smisel, da Bog take ljudi ustvarja? Živel, trpel, umrl — to je vse . . .

Začela sem pospravljati drobnarijo Dittove zapuščine in jo povezala v sveženj. Tudi zadnji nikel je bil med njo. Odnosla sem sveženj v pisarno in dejali so, da bodo vse izročili mistru Howardu. Bo že komu dal.

Pozno popoldne pa je prišel mister Howard in mi rekel:

"Videti je, da je mister Ditto zapustil lepo premoženje. Bogat človek je bil. To-le je pa po mojem mnenju namenjeno vam."

Stisnil mi je v roko zadnji Dittov nikel . . .

Ginjena sem ga vzela in šla v restavracijo. Sedla sem v samotni kotiček in naročila — za zadnji Dittov nikel — čašico kave. Počasi sem jo srkala in tedaj me je obšlo čudno razodetje:

Vsako jutro dotlej sem jemala nikel iz Dittove roke z bolečino v srcu. Zato, ker me je njegova gesta vselej spomnila na skrajno in brezupno Dittovo siromaščino. Čemu, le čemu, taki ljudje na svetu žive? Zdaj sem nenadoma vse drugače razumela. Kaj je dejal mister Howard? Da, Ditto je bil bogatin! Njegov nikel je bil zgolj simbol velikega bogastva, ki ga je Ditto nosil v sebi. Notranje bogastvo, duhovno bogastvo, pa brez mere in meje. Neizmerno bogat je bil mister Ditto, zakladnica njegovega srca je bila do vrha polna vere, potrpežljivosti in ljubezni . . .

Kava za zadnji Dittov nikel je bila čudno grenko-sladka. In jaz sem si drznila malo prej očitati Bogu, zakaj takega človeka ustvarja . . .

Vas Slap pri Vipavi na Krasu

SODELOVANJE —

REŠITEV DRUŽBENE SKUPNOSTI

To je drugi, zadnjič napovedani članek na temelju razprave dr. R. Čuješa v Slovenski poti. — Ur.

V PREJSNJEM ČLANKU SMO PRIMERJALI med seboj tekmovanje in sodelovanje kot dva veljavna principa v človeški družbi. Dognali smo, da nezmerno tekmovanje vodi k sporom, zakaj v bistvu temelji na človeški sebičnosti. Naši družbeni odnosi pa ne smejo temeljiti na sebičnosti, marveč na ljubezni.

Druga zapoved: ljubi svojega bližjega kot sam sebe — je enaka prvi in bo služila ob končnem obračunu za merilo, kako resno smo jemali prvo. Ta temeljna zapoved krščanstva, na katero v praktičnem življenju tolikokrat pozabljamo, mora bolj voditi naša vsakdanja opravila. Žal, še noben sodoben pogan ni rekel o sodobnih kristjanih: Glejte, kako se ljubijo med seboj. . . .

V vsakdanjem življenju moramo dajati prednost duhovnim dobrinam pred snovnimi. To ne pomeni, da bi morali snovne dobrine prezirati ali naravnost zaničevati. Pomeni samo, da jih moramo vedno vključiti v duhovno področje in ne dovoliti, da bi postale same sebi namen. Kolikor bolj odkriva sodobna znanost skrivnosti narave in daje sodobnemu človeku možnost, da v večji meri nego doslej izpolnjuje božje naročilo: Podvrzi si zemljo — toliko bolj ga mora to približati Bogu. Če nam to ne bo uspelo, bodo vse nakupičene energije služile samo uničevanju.

Boljše razumevanje nauka o mističnem telesu Kristusovem in njega naobračba v življenju, sodelovanje pri bogoslužju cerkvenega občestva, povečano zanimanje za potrebe vesoljne Cerkve, podpiranje gibanja za zedinjenje, osebno izvajanje dobrih del (ne samo denarni prispevki!) — vse to bo veliko pripomoglo, da se bo pomnožilo v družbi število družbenih procesov sodelovanja.

Umetniki naj zopet predstavljajo v umetnosti vseh vrst, kar je naravno, zdravo in duha dvigajoče. Umetnost ni samo zrelo svojega časa, marveč mora biti z vrednotami, ki jih odkriva, moško vzgojitelj. Občinstvo naj odtegne podporo slikarju gnilobe, umetnosti zaradi umetnosti in drugim zablodam, podpira naj na zdrava stremljenja.

Positivizem je v veliki meri uspel, da je osmešil in v ozadnje potisnil filozofijo. Toda prav fi-

lozofija, ki je iskanje resnice in ljubezen do resnice, mora zopet postati vodilna v obnovljeni kulturi. Prav filozofija mora dati sodobnemu človeku tako težko pričakovano duhovno sintezo, celotno sliko človeka in vesoljstva, kakor ga poznamo danes, ne kot so ga poznali v srednjem veku.

Osebnostni odnosi morajo prežemati medsebojne odnose v družbi, zlasti v družinah, soseskah, občinah, župnijah itd. Taki osebni odnosi bodo izravnali prevladajoče odnose in birokracijo, ki sta do neke mere neizbežni.

Ker velike gospodarske družbe — korporacije — razdvajajo lastništvo in upravo, jih je treba nadomestiti z zadružnimi ustanovami vseh prizadetih. Podržavljenje bi ne prineslo bistvenega zboljšanja.

Izredna velikost tega dela — preusmeritve sodobne družbe — o katerem se zdi, da je zgodovinska naloga sedanosti, zahteva sodelovanje vseh in vsakogar. Osamljeni poedinci ga ne bodo mogli nikdar opraviti. Značaj te naloge je pa tudi tak, da mora vsakdo vsak čas svojega življenja v kakršnikoli okoliščinah doprinesati svoj pomemben delež, ki ga ne more nihče namesto njega opraviti.

Delo ne bo lahko, toda življenje itak ne da ničesar zastoj. Vsak družbeni napredek si moramo zaslužiti s stalnim naporom vseh članov družbe. Res je, da je težko plavati proti toku, enako pa je tudi res, da s tokom plavajo samo mrtve ribe. Uspehi ali neuspehi družbe so posledica milijonov majhnih odločitev in dejanj Slehernikov, ki jih izvajajo bodisi kot poedinci bodisi v skupinah. Z vsakdanjimi majhnimi odločitvami potrjujejo ali pa zavirajo razodevanje učlovečenega Boga v času.

To velja danes kot je veljalo v preteklosti. Zaradi povečanega znanja nam je danes lažje spoznati razne povezave in odgovarjanja, zato pa je tudi naša odgovornost za pravilno ravnanje večja.

Če resnično hočemo povečati sodelovanje — ta temeljni družbeni proces — na katerem koli družbenem ali kulturnem področju, moramo zastaviti svoje delo na vseh področjih istočasno. Ker so naše energije omejene, bomo morali kot poedinci seveda osredotočiti svoje delo na nekatera področja in ga omejiti na drugih, toda vsaj zavdati se moramo, da je uspeh na našem področju odvisen od uspehov na drugih področjih. Če si kdo drugi izbere za svoje delovno področje kak drug delokrog, ne smemo misliti, da smo zaradi tega na slabšem, dokler ga vodi ista temeljna usmerjenost — krepitev delovanja na njegovem izbranim področju. (Konec na desni spodaj)

IZ BIZOVIKA PRI LJUBLJANI

Pod naslovom "Brez licitacije" ima ljubljanska revija PERSPEKTIVE v najnovejši številki zanimivo in močno kritično poročilo o Bizovniku. PERSPEKTIVE so sploh polne ostre, včasih zbadljive kritike vseh mogočih dogajanj v današnji Sloveniji. Videti je, da samo najvišjim vrhovom "družbe" revija še prizanaša, ker pač hoče živeti . . . Tako zelo se zaveda nevarnosti "likvidacije", da prav v tej številki sama o sebi pravi, da "spada med proskribirance" — preganjajo jo . . . Ur.

BREZ LICITACIJE

O PROBLEMIH NAŠE DRUŽBE in sodobnega sveta, ujetega v slepi tok produkcije in potrošnje, je bilo napisanih na straneh te revije že toliko filozofskih in socioloških resnic, da jih skoraj ne kaže več razpredati ob vsaki priložnosti. Za spremembo lahko spregovore gola dejstva. Resnica sama ne bo zaradi tega nič prikrajšana.

Torej: pred kratkim je zbor volivcev krajevnega skupnosti Bizovik v občini Ljubljana Moste-Polje sklenil, da dvorano v bivšem združnem domu, ki je služila kulturnim prireditvam in delavsko-prosvetnemu društvu Svoboda, prepusti tovarni perila in trikotaže Pletenina. Dela za adaptacijo dvorane v industrijski obrat so se takoj nato začela in so zdaj v polnem teku.

Zboru volivcev so to odločitev narekovali naslednji motivi:

Kljub tej naravni omejitvi igra vsak poedinec v svojem življenju več različnih vlog.

V vsaki teh vlog — na primer: oče, mož, delavec, običinski svetnik, nogometaš — moramo praktično izraziti svojo temeljno usmeritev k sodelovanju. Le tako bomo mogli vsaj do neke mere rešiti sodobno družbeno vprašanje. Samo tako nam bo tudi uspelo, da bomo spremenili današnje na dobiček usmerjeno gospodarstvo. Preusmeriti je treba gospodarstvo tako, da si bo v prvi vrsti prizadevalo zadovoljiti resnične človekove potrebe, telesne in duhovne. V okvirju takega gospodarstva bodo mogle združne ustanove vseh vrst v polni meri igrati vsaka svojo potrebno vlogo.

Dvorana v bivšem združnem domu pravzaprav ni bila povsem dograjena in je propadala iz dneva v dan. Za njeno dograditev pa bi Bizovičani potrebovali njemanj 20 milijonov dinarjev, ki se jih niso mogli nadejati od nobene strani. Delavsko-prosvetno društvo Svoboda je v Bizoviku že dalj časa obstajalo le formalno in dvorane praktično ni več potrebovalo.

Na združnem domu, ki je bil zgrajen v glavnem z udarniškim delom, je ostalo 800.000 dinarjev dolga, ki ga bizoviška Svoboda nikakor ni mogla plačati. Dvorana je bila že pred tem deloma skladišče, deloma stanovanje in podobno.

Mimo naštetih motivov, za katerimi tiči gospodarska nuja in imajo torej svojo železno logiko, velja omeniti še naslednja dejstva:

Bizovik pravzaprav ne sodi v gospodarsko pasivnejše kraje. Zaslugek v njem ni nikakršna redkost, saj leži blizu moščanskega industrijskega bazena. V njegovi neposredni sosesčini pa delujejo kar tri tovarne — Totra, Žima in Papirnica Vevče. Zaposlujejo tudi žensko delovno silo.

Dom delavsko-prosvetnega društva Svoboda v Hrušici, ki naj bi Bizovičanom nadomestil izgubo dosedanje dvorane, služi le kino predstavam in priložnostnim proslavam. Ostali kulturni in telovadni domovi v okolici so že prej doživeli podobno usodo: v nekdanjem telovadnem domu v Polju domuje obrat Izolita, kulturni dom v Zadvoru je že dalj časa zaprt, ker tamkajšnja Svoboda obstaja samo še formalno. Bivši dom Partizan v Štepanji vasi, ki je občasno služil tudi kulturnim namenom, je že poldrugo leto v lasti tovarne bonbonov in keksov Šumi . . .

Za popolnejši dokument velja dodati samo še dva podatka:

Gradnja bizoviškega združnega doma je stekla leta 1948. Takrat so se Bizovičani lotili dela s tako vnemo, da je mladinska četa za svoje prizadevno udarniško delo dobila . . . prehodno zastavico kot najboljša mladinska četa v okraju. Danes tako združni dom kot dvorana v Bizoviku sploh nista potrebna in taisti mladinci — zdaj že skoraj odrasli ljudje, ne najdejo ne časa ne veselja za kakršnokoli kulturno-prosvetno delo.

Istočasno z adaptiranjem dvorane v industrijski obrat poteka v Bizoviku še ena gradbena dejavnost: z denarjem vernikov se obnavlja bizoviška cerkev. — M.R.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

IN — "NJEGOVI GA NISO SPREJELI"

In odšel je (Jezus) od ondod in prišel v svoj kraj in spremljali so ga njegovi učenci.

Ko je prišla sobota, je začel v shodnici učiti in mnogi so strme poslušali in govorili: "Odkod ima ta vse to in kakšna je modrost, ki mu je dana, in kakšni čudeži se gode po njegovih rokah? Ali ni to tesar, sin Marije in brat Jakoba in Jožefa in Juda in Simona? In ali niso njegove sestre tukaj pri nas?" In spotikali so se nad njim.

Tedaj jim je rekel: "Kajpada mi boste povedali ta pregovor: Zdravnik, ozdravi sam sebe! Kar smo slišali, da si storil v Kafarnaumu, stori tudi tukaj v svojem kraju. Ni brez časti prerok razen v svojem kraju in med svojimi sorodniki in na svojem domu. Resnično, povem vam: Nobenega preroka ne sprejmejo v njegovem kraju. Mnogo vdov je bilo v Izraelu v dnevih Elijevih, ko se je zaprlo ne-

V NAZARETU ZAVRŽEN

Vemo, da si je Jezus za svoje delovanje v Galileji izbral za bivališče mesto Kafarnaum. Zato evangelij večkrat to mesto imenuje "njegov kraj". Tu je pa tako označen Nazaret, popolnoma opravičeno. V Nazaretu je Jezus preživel svojo mladost, tam je bil v resnici "doma".

Videti je, da je tu opisani obisk drugi v teku nekaj mesecev ali enega leta. Prvič so Nazarečani še nekam prijazno sprejeli svojega domačina, ki je postal velik prerok, drugič pa močno sovražno. Zdi se, da je bila po sredi nevoščljivost. Zakaj se je naselil v Kafarnaumu in od tam zaslovel, ali bi ne mogel svoj namen doseči iz domačega mesta? Zato je bilo treba Jezusovo veljavo kolikor mogoče zmanjšati — saj je samo "tesar" in nizkega rodu kot vsi sorodniki. "Bajtje in sestre" tu pomenijo seveda bratrance ali sploh bližje sorodnike, kakor pogosto v jeziku Judov in tudi drugih Semitov.

Jezus je v odgovor izrekel njihovo misel javno: vas delam velike reči? Pa ne morem, ker so vašu

bo za tri leta in šest mesecev in je nastala velika lakota po vsej deželi — pa k nobeni izmed njih ni bil Elija poslan razen v Sarepto na Sidonskem k vdovi. In mnogo gobavih je bilo v Izraelu ob času preroka Elizeja — pa nobeden izmed njih ni bil očiščen razen Naamana, ki je bil Sirec.”

Vsi v shodnici so se razsrdili, ko so to slišali. Vstali so, ga vrgli iz mesta ter odvedli na rob hriba, na katerem je bilo njihovo mesto sezidano, da bi ga pahnili v prepad. Toda on je šel po sredi med njimi — in je odhajal. In ni mogel tam storiti nobenega čudeža, razen da je na nekatere bolnike položil roke in jih ozdravil. Čudil se je njihovi nevernosti.

In Jezus je hodil po vseh mestih in vaseh: učil je v njih shodnicah, oznanjal blagovest kraljestva in ozdravljaval vse bolezni in vse slabosti. Ko pa je videl množice, so se mu zasmilile, ker so bile zmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja. Tedaj je rekel svojim učencem: “Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.”

RAZPOŠLJE DVANAJSTERE

In poklical je svojih dvanajst učencev ter jim dal oblast izganjati nečiste duhove in ozdravljati vsakere bolezni in vsakere slabosti. In poslal jih je oznanjat božje kraljestvo in ozdravljat bolnike. Naročil jim je: “Na pot k nevernikom ne hodite in v samarijska mesta ne stopajte, marveč pojdite k izgubljenim ovcam hiše Izraelove. Grede pa oznanjajte: Približalo se je nebeško kraljestvo. — Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očistite, hude duhove izganjajte. Zastoj ste prejeli, zastoj dajte. Ne jemljite si ne zlata ne srebra ne bakra v svoje pasove, ne torbe, ne dveh sukenj ne obuval ne palice. Zakaj delavec je vreden svoje hrane. V katerokoli mesto ali vas pa pridete, poizvedite, kdo je tam vreden, in ondi ostanite, dokler ne odpotujete. Ko stopite v hišo, jo pozdravite. In če bo hiša vredna, naj pride nanjo vaš mir; če pa ne bo vredna, naj se vaš mir povrne k vam. In kjer vas kdo ne bo sprejel in ne bo poslušal vaših besed, pojdite iz tiste hiše ali iz tistega mesta in otresite prah s svojih nog. Resnično, povem vam: Lažje bo na sodni dan zemlji sodomski in gomorski kot tistemu mestu. Glejte, pošiljam vas kakor ovce med volkove. Bodite torej previdni kakor kače in preprosti kakor golobje.”

In ili so ter oznanjali pokoro . . .

Kafarnaumu ste nevoščljivi! Hočete, da tudi pri srca zakrknjena . . . Iz dveh dogodkov v življenju prerokov stare zaveze, Elija in Elizeja, jim je pokazal, kako njihova nevera onemogoča zблиžanje z božjim kraljestvom. Elija in Elizej sta tudi zaman pridigala Judom, ostali so trdovratni, zato ju je Bog poslal med pogane, da njim pomagata s čudeži. Sidonska vdova in Sirec Naaman sta bila pogana. Zgodbi sta popisani v knjigah stare zaveze, Nazarečani so ju dobro poznali. Ampak da jim Jezus, njihov domačin, s sklicevanjem na take zgodbe hoče očitati nenaklonjenost do njega? To jih je do konca razburilo in skušali so ga umoriti.

Jezus se ni branil na zunaj, ni klical učencev na pomoč. Mirno je šel z njimi do tiste vzpetine ali griča, s samo častljivo osebnostjo jih je prenačgal in neoviran odšel iz njihove srede.

SPET NAZAJ V KAFARNAUM

Kmalu je bil Jezus spet na delu v Kafarnaumu in okolici. Učenci, ki so ga ob burnem dogodku v Nazaretu verjetno za nekaj časa izgubili spred oči, so se hitro spet zbrali pri njem. Hodili so z njim po Galileji iz kraja v kraj. Iz zgodovine vemo, da je bilo širom po Galileji okoli 200 mestec in vasi. Podobno je, da so po teh krajih Gospoda in njegove spremljevalce lepo sprejemali — vsaj po večini.

APOSTOLI NAJ ZAČNO SAMOSTOJNO.

Koliko teh krajev so mogli v kratkem času skupaj obiskati, je težko reči. Vsekako je Jezus vedel, da nima veliko časa na razpolago, moral bo kmalu še v druge kraje. Naj bi pa vendar kolikor mogoče vsa Galileja slišala božjo blagovest. Do vseh prebivalcev ne bo mogel osebno. Torej naj gredo apostoli sami — po dva in dva — saj zdaj so se v šoli svojega Učenika že precej dobro izučili. Daje jim še zadnje nauke na pot.

Prvo je, da naj iščejo stikov samo z Judi, za celo med pogani še ni čas. Kako naj se vedejo na potovanju, imajo zgled v Jezusu: Naj ne skrbijo za ceno in razne zaloge za telesne potrebe — Bog bo zanje poskrbel. Učili bodo zacnkrat po privatnih hišah, ne po shodnicah — se bodo že našle dobre duše, ki jih bodo vzele pod streho in jih pogostile. Ako pa ne, naj pač odidejo iz kraja in poskusijo drugod.

Ves ta Jezusov pouk apostolom nam lepo kaže, kako slikovita je bila judovska govorica, polna simbolov in prisodob. Jezus je govoril popolnoma po “ljudsko”, da so ga poslušalci lahko razumeli. Današnjim bralcem nekateri izrazi niso več tako domači. Na primer tisto o otresanju prahu z nog. Judje so to delali posebno tedaj, ko so se vračali iz poganskih krajev domov. Na meji domovine so otresli prah, da ne bi z njim onečastili domovinske grude.

Izpod

Triglava

"OPASNO JE NAGINJATI SE KROZ PROZOR". Ta napis v vlakih med Ljubljano in Mariborom je izzval nekoga, da v ljubljanskem dnevniku sprašuje, zakaj ni v Sloveniji slovenskih napisov. Navaja še druge napise v srbohrvaščini, ki so vzporedno s srbohrvaščino podani tudi v nemščini, francoščini in laščini, samo slovenskih ni. Dopisnik trdi, da se vozi po omenjeni progi 99% Slovencev, pa jih pozdravlja v vlakih cela vrsta drugih jezikov, le slovenščina ne. Vsekako prav čudne razmere v naši mili domovini.

"KENNEDYJEVA ULICA" se pojavlja tudi v slovenskih mestih, enako kot po drugih mestih današnje Jugoslavije. Kako je Kennedy to zaslužil, skušajo jugoslovanski komunisti razložiti. Saj je res nekoliko težko razumeti, zakaj taka priljubljenost ubitega ameriškega predsednika, ki je bil gotovo vse prej kot komunist. Razlagajo tako: Kennedy je postal žrtev "ameriške desničarske zarote." To se pravi, da so ga sovražniki komunizma spravili s poti. Da je Amerika sama dognala vse kaj drugega, komunistov ne moti. Njihova "dialektika" ima svoja pota, največkrat zelo skrivenčena.

"ALOJZIJEVIŠČE" na Poljanski cesti v Ljubljani je ustanova za dijake, ki jo je poklical v življenje škof Anton Alojzij Wolf leta 1846. V tem zavodu je v teku stoletja imelo zatočišče veliko številno srednješolskih dijakov, ki so postali duhovniki ali svetni izobraženci. Izmed njih je pozneje mnogo imen zablestelo v vrstah slovenskih pisateljev, pesnikov, učenjakov in sploh slavnih mož. Alojzijevišče je preživelo tudi drugo svetovno vojno in celo novo "stvarnost" pod komunisti. Vendar ni več zavod za srednješolske dijake, temveč fakulteta za bogoslovce. Zavod je imel od začetka do predlanskim dokaj obširen vrt, ki je segal skoraj tik pod podnožje grajskega hriba. Leta 1962 so precejšen del vrta zazidali s stanovanjskimi bloki. Ostalo je pa še vedno dvorišče in kos vrta za razvedrilo in igro bogoslovcev.

PISATELJ EDVARD KOCBEK, nekak "krščanski partizan", se je leta 1952 onemogočil kot sočasni slovenski pisatelj, ko je izdal znano knjigo

Strah in pogum. Tedaj so partiji hudo padli po njem. Moral je utihniti in več let ni mogel ničesar izdati pod svojim imenom. Postal je tako sumljiv, da mu je v Sloveniji pretela Djilasova usoda. Umaknil se je v Belgrad zdelo se je, da je partija nanj pozabila, on pa takorekoč izginil. Toda časi so se spremenili. Polagoma so se pisateljski krogi spet sprijaznili s Kocbekovim imenom in pisanjem. Zdaj že krepko nastopa v vodilni ljubljanski reviji SODOBNOST, ki se ji je do lanskega leta novi stvarnosti primerno reklo NAŠA SODOBNOST. Zdaj so izpustili prilastek "naša" in ji vrnilo ime, ki ga je nosila od ustanovitve leta 1933 do povojnega časa. Videti je, da je Edvard Kocbek v SODOBNOSTI med zelo upoštevanimi sodrujniki.

NA MIRENSKI GRAD so malo pred zimo poromali pevski zbori in drugi farani iz Dutovelj, Tomaja, Trnovega, Ilirske Bistrice, Dornberka in Mirna. Posebno lepa udeležba je bila iz Dutovelj in njihov pevski zbor je imel prvo mesto. Večinoma so se oglašali le moški zbori posamič in skupno. Vrsto Marijinih pesmi je pel kar po 100 mož ob enem. Pevci se pa niso oglašali vseskozi med mašo, ampak le tu pa tam, zlasti pred darovanjem in po sv. obhajilu. Na Mirenskem gradu imajo namreč uvedeno takozvano "zborna mašo", pri kateri vse zbrano ljudstvo odgovarja duhovniku na molitve, ki navadno le ministrant nanje odgovarja. Petje bi to tesno sodelovanje med duhovnikom in pričujočimi verniki le motilo in odvracalo od pozornosti temu, kar se godi na oltarju. Pevci so si vzeli čas za pesmi največ pred mašo in po njej, tako je vsa služba božja trajala uro in pol. Dutovljani so se vrnilo domov preko Opatjega sela in Komna.

DR. MIHAEL TOROŠ, apostolski administrator jugoslovanskega dela goriške nadškofije s škofovskimi pravicami, je umrl na Kostanjevici nad Gorico v nedeljo 29. dec. prošlega leta. Smrt ga je rešila dolge in mučne bolezni. Rodil se je leta 1884 v Medani. Ko je postal mašnik, so ga poslali na višje študije v Rim, potem je bil za profesorja v goriškem bogoslovju. Kot župnik je deloval zlasti v Dornberku in Rihemberku. Kot administrator si je pridobil posebne zasluge z ustanovitvijo semenišča v Vipavi in edinega verskega lista DRUŽINA v Novi Gorici. Pokopali so ga na Sveti gori poleg nadškofa B. Sedeja.

CELOVSKA ŠKOFIJA je svojo proslulo tožbo zoper Slovenski Narodni Svet — izgubila. Lani smo o tej tožbi precej na široko poročali. Slovenci so bili obtoženi, da so po krivici očitali škofiji — v

glavnem generalnemu vikarju g. Kadrasu — zapostavljanje slovenskih vernikov zlasti v zadevi šolanja mladine. Prvi proces v juniju 1963 so odložili, ker je bilo treba tožbo in obrambo pravilneje stilizirati. Druga obravnava se je vršila 3. decembra. Sodišče je urednika Našega Tednika, ki je očitek Slovencev na naslov škofije objavil, oprostilo. Res je moral v svojem listu 12. decembra prinesiti nekak "popravek", stroške sodnijskega postopka pa mora plačati škofija. Bodo pa gospodje na škofiji v prihodnje malo manj žugali s sodiščem, upajmo!

"UMETNIK IN PEVEC evropskega slovesa", operni tenorist Josip Gostič je dan po zadnjem božiču umrl v Ljubljani. Bil je član zagrebške opere, pogosto je pel tudi v Ljubljani, na Dunaju in drugod. Za božično polnočnico je pa vsako leto prihajal pet na Homec, kjer je bila doma njegova mati. Rojen je bil v Stari Loki 1.1900. Rak ga je spravil v grob. Pokopali so ga na Homecu, pogrebno obrede je opravil škof dr. Pogačnik ob številni asistenci duhovnikov in v pričujočnosti zbranega asamble zagrebške in ljubljanske opere.

"POZABIMO, KAR JE BILO in bodimo prijatelji!" S to oljčno vejico ponuja režim v Sloveniji roko vsem, ki se ne morejo sprijazniti s komunist-

mom. Tudi Cerkev je med njimi, seveda z njo škofje in duhovniki. Odpustimo si vse, kar ni bilo prav in pozabimo! Pozabimo, da je bil škof Rožman mučenec, pozabimo, da smo škofa Vovka živega zažgali — vse tako in podobno pozabimo! Danes je koeksistenca na dnevnem redu brez težav in ovir. Kdo še preganja vero? — Tak je obraz komunistov v javnosti. Za kulisami si nadenejo drugačnega. Protiverska gonja se poostruje zlasti v šolah. V prvi vrsti na učiteljskih, ki vzgajajo bodoče učitelje. Ti bodo imeli v rokah mladino — ti morajo biti do konca "zgrajeni", da bodo otrokom izbili iz glave, kar jih doma in v cerkvi uče. O kandidatih, ki prosijo za sprejem na učiteljske, posebej poizveduje oblast in partijska organizacija. Sprejmejo samo kandidate, ki so se že v zgodnji mladosti izkazali, da so brezverci. Če je kdo le na sumu, da ima še kaj vere, ga odklonijo.

DR. FRANC KIMOVEC, stolni prošt v Ljubljani in eden najbolj priznanih slovenskih glasbenikov ter skladateljev, je tudi med mrtvimi. Njegov pogreb je bil 14. januarja na pokopališču pri Sv. Križu. Rodil se je leta 1878 v župniji Cerklje na Gorenjskem. Duhovnik je bil blizu 62 let in vsa od mature, leta 1898, se je poleg bogoslovnega študija bavil z glasbo, zlasti cerkveno. Njegovih skladb je skoraj nepregledna vrsta. Bil je velik strokovnjak v poznanju orgel in zvonov.

V MOKRONOGU SO IMELI POŽAR

K SREČI JE BILO TO ŽE PRED 112 leti in tudi veliko ni pogorelo. Takole so iz Mokronoga sami sporočili v dopisu za edini takratni list "Lublanske Novize":

Mokronog, 16.8.1852. — Ker se že dolgo iz našiga lepiga in tihiga kraja, nobena noviza oglašila ni, naj trda moja roka za raskavo pero prime, ter potrdi, da iskrica narodnega domoljubju, pri nas ugasnila še ni, kajti baš na sv. Jakoba dan smo imeli sredi beliga dne — sijajen požar.

Čim so starikave babure in slični individui nad strešnim krovom ognjene zublje zasledili, je rog našiga vrliga in neumorniga trobca, kojiga smo veletalentovanim spoznali in kateriga na nobenoj boljše narodnej veselici nedostajati ne sme — zatrobil.

Slišavši ta glas, je vrli naš gasilski čelnik —

ata Recelj — takoj vedel kam pes tace moli reki: Tukaj nekje požar biti mora — in se je urnih krač v gasilski dom podvival, ter ondi od vseh vetrov zbrane — vendar že popolnoma uniformirane gasilce s kratkim, blagim in jedrnatim govorom pozdravil.

Skončavši slednje priprave se je naša mala, a iskra gasilska četica na lice mesta podala, ter ondi v pari h bornih urah rudečemu petelinu vrat zavila in se nato glasno šaleč in vriskaje in prepevaje na dom našiga gasilskiga prvoboritelja — ata Recelja — podala, koji jih je z znano mu vseslovensko gostoljubnostjo, o koji nam tako lepo prepeva naš veliki Dr. France Prešeren — pogostil!

Tako nam je leta mala a iskra gasilska četica poskrbela, da se je leta požar v najkrajšim časi in v najlepšim redi, popolnoma do konca izpeljati zamogel!!! ("Svobodna Slovenija").

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

Ilustriral Evgen Brajdot

(Nadaljevanje)

Na poti v planino

NA SVOJI POSTAJICI JE HUDOURNIK IZSTOPILO. Lisko, otvezen na vrvi, je vdano in zvesto drobenljal za njim. Hudournik se je nekoliko bal, kaj poreko ljudje. Vedel je iz Ljubljane, da so se ljudje — tudi sam je bil me tistimi — zelo nočca delali iz starih gospa, ki so vodile zaradi debelosti široko racajoče, z rdečami pentljami nališpane psičke. In sedaj? Kaj le poreko o njem?

Prav zares mu je silila rdečica v namrdano lice. Ko se je kar se da hitro prerical skozi ljudi na postajici, zasliši: "Mamica, glej lepega kužka!"

In kar cel ograbek letovičarskih otrok se je zgrnil za Hudournikom. Eden je celo kužka pogladil po hrbtu. Toda Lisko je jezo zarenčal, da je deček odskočil. Hudournik je potegnil psička za vrvice in dečka posvaril: "Pusti ga, je hud." Toda imenitno se mu je zdelo, da Liska tako občudujejo. Strah je bil premagan in oba sta ponosna koračila po stezi proti vasi.

"Čakaj", se je ustavil Hudournik. "Sedaj nista več v vlaklu".

Raztvezel ga je, Lisko pa je svobodno skočil na travnik in se trikrat prekucnil čez glavo. Stekel je naprej, se vrnil, povohal novega gospodarja in v dolgih skokih planil kar v deteljo. Hudourniku se je samo od sebe smejalo in še malo mu ni bilo žal tistih dinarjev, ki jih je odštel Minci za psa. Vesela oba — pes in gospodar — sta prišla do vasi, od koder se je začela spenjati pot navkreber proti planini.

Lisko in petelinček

Na vrtu ponosite kmečke hiše, mimo katere ju je vodila pot, se je pasla jata kokoši: Mladih petelinčkov, piščet in starih, težkih kokelj. Lisko je obstal, dvignil prvo nogo, hitro pogledal gospodarja, nato pa planil kot strela med kokoši. Nastal je vrišč, kokot in beg in frčanje na vse plati.

Lisko se je nameril na belega petelinčka, ga v nekaj skokih neusmiljeno zagrabil in ga ves prevzet ten vlekel proti Hudourniku.

Tedaj se je prikazala med vrati hišna gospodinja s krepelcem v roki. Mislila je, da je udarila lisica med kure ali pa kragulj. Ko je zagledala psa, kako vleče petelinčka proti Hudourniku, je privršala čez vrt, treščila poleno v psa in se lotila Hudournika:

"Tak takó! Lepa reč! Včeraj se je privlekla cela četa šolarjev iz mesta. Kam so jih gnali, ne vem. Kot vrane so se vsuli na našo hruško ržišnico in jo obrali do zadnjega peclja. Nato so jo udri kar čez travnik in skozi deteljo, vse za samo ljubo škodo. No, danes mi priženete to mrhavo ščene, da mi zadavi petelinčka. In temu pravite tujski promet! Presneto, ko bi bil naš sultan doma, bi vama že pokazal tujski promet!"

"Mati, lepo prosim, ne zamerite! Pes je še mlad in neumen . . ."

"Zato pa bi bili bolj pametni vi! Ali nimate palice zanj? Brez nje še otroka ne zrediš, da bi bil za pametno rabo."

"Mati, kar povejte, koliko hočete za petelina; saj ga rad plačam."

"Za plemo sem ga namenila. Štiri petake je vreden kot nič."

Hudournik je hitro oddrgnil mošnjček in poiskal denar, da bi se prej otresel nesrečne plohe.

"Nate, petelinčka pa vam pustim za nameček."

"Ga nočem", je spravila žena denar, zapretila Lisku, ki je stiskal rep med noge in se skrival za gospodarja: "Ti grdun ti! Zrel si za konjederca, ne pa za tujski promet." Segla je po oklešček ob mrtvem petelinu in z njim pokazala na mrlička: "Le vzemite ga in mu ga spcite, mrcini pasji". Nato je naglo in jezno odšla.

Hudournik je obstal in ni vedel, kaj bi. Navsezadnje je vendar pobral petelinčka in ga spravil v nahrbtnik, psa pa spet otvezel na vrvice.

"Ni prav, da si ga. Drag je bil. Ampak imenitno si ga pa pograbil," mu je dajal potuho namesto šibe.

Lisko v smrtni nevarnosti

Hodila sta dobro uro po strmi stezi in soncu. Hudourniku je lil pot s curkom po obrazu, Lisko je široko zeval ter molil jezik iz gobčka. Tedaj sta dospela do smrekovega gozda in studenčka. Hudournik je snel nahrbtnik, sedel in raztvezil Liska, ki je hitro skočil k studenčku in lokal vodo na vse pretege. Hudournik si je natlačil čedro in si oddihal. Prevroč je bil, da bi si upal takoj do mrzle vode. Lisko — spet svoboden je začel stikati po

gozdu. Kar puhne pred njim izpod smreke srna in jo v dolgih skokih ubere mimo studenca. Prav takrat se pokaže iz grmovja lovski čuvaj. Lisko pa ni stekel za srno, obstal je pod smreko, gledal v veje in začel lajati. Lovec je nameril puško, a ne na srno, na Liska. Ko pa je opazil počivajočega planinca, je puško povetil in vprašal:

"Ali je ta pes vaš?"

"Moj", je potrdil Hudournik. Lovec se mu je približal, Lisko pa je togotno bevskal v smreko.

"Toliko da ga vam nisem ustrelil."

"Zakaj?" se je začudil Hudournik.

"Ali niste videli? Srno je spodil."

"Moj Lisko ni lovski."

"Sodim, da res ni, ko je tako neumen, da laja v smreko. Mar misli, da srne po smrekah plezajo?"

Hudournik je bil užaljen.

"Saj sem rekel, da ni lovski. Je pa prebrisan, prava ameriška pasma. — Lisko!" ga je poklical.

Lovec je prisedel, Hudournik mu je natočil šilce slivovke, Lisko pa je ovolal lovca.

"V lovišču imam pravico in dolžnost, da vsakega psa ustrelim, če goni. Pa kakor vidim, tega vašega res ne bo treba. Pravite, da je ameriška

ske pasme? Kdo vas je tako neusmiljeno opet najstil?"

"Res, res je posebno zlahtna pasma. V vlaku sem ga kupil; danes."

Lovec se je namuznil, navihal brke in potrdil:

"Bo že tako, da je posebna pasma. Život je lisičarjev, zadnje noge jazbičarjeve, glava pa prepeličarjeva. Imenitno je sestavljen!"

"Torej ni čista pasma?"

"Kaj še! Mešano blago. Seveda, za igrače utegne biti kaj pripraven. Toda navihaneč boš", ga je lovec vščičnil v uhelj, da je Lisko srdito ravnal po njegovi roki.

Hudournik je bil užaljen in žalosten. Da ga je sošolka Minca tako opeharila, bi si ne bil mislil. Da bi se prej rešil lovca, ki mu je lepega psička tako v nič dejal, je stopil k studencu, se napil, oprtal nahrbtnik in se poslovil.

Potoma je nadrobno opazoval Liska in dognal, da ima lovec kar prav. Obsodil je samega sebe, češ lepo se mi prileže, da sem se tako osmudil. Bom vsaj drugič vedel, kaj se pravi, vtikati se v kupčije, ki jih ne razumem.

(Dalje pride.)

"Lisko je obstal, pogledal gospodarja, nato pa planil kot strela med kokoši."

Z Vseh Vetrov

DRUGA PLAT ZVONA, ki se znani pregovor tako pogosto nanjo sklicuje, je res vsega upoštevanja vredna. Če je nočeš slišati, boš morda zelo slabo poučen. Na primer tisto o podraženih jajcih. Huda vročina in suša sta v sydneyskem podeželju pomorili lepo število kokoši. Zaradi tega so farmarji nabrali po gnezdih manj jajc in zaradi tega so se jajca v Sydneyu podražila. Gospodinje so molče plačale za jajca nekaj več, s tistimi farmarji so molče sočustvovala. Pa ti pride dopis v sydneyskem dnevniku: Farmarje, ki so jajca podražili, bi bilo treba klicati pred sodnijo. Namerneži taki! Bi morali vendar vedeti, da vročina in suša ob svojem času zmerom prideta, torej bi morali imeti v zalogi dovolj vode za take primere in potem bi jim kokoši ne krepavale in jajca bi se ne podražila. — Taka je torej druga plat zvona. Ko si jo slišal, si dosti bolje poučen. Gospodinje pa zaradi tega ne bodo dobile nazaj, kar so "preveč" plačale za podražena jajca.

AFRIKA JE OB KONCU VOJNE — leta 1945 — štela tri neodvisne države, vse ostalo afriško ozemlje je spadalo med kolonije. Omenjene tri so bile: Abesinija, Liberija in Egipt. Pa tudi samostojnost teh treh je bila prilično negotova. Od tedaj do danes ima Afrika že 35 držav, ki so se razvile iz nekdanjih kolonij. Le nekaj Afrike je še ostalo pod oblastjo evropskih držav. Seveda je treba zapisati, da to pomeni ogromen napredek v razvoju človeškega rodu na našem planetu. Druga plat zvona pa poje nazadnjaško pesem: Lepo, lepo, toda — prezgodaj! "Narodi" v Afriki so še premalo zreli za samostojnost. Ni pričakovati, da bo vse gladko teklo. Bo nekako tako, kot v Južni Ameriki. V prvih desetletjih preteklega stoletja so morali Španci in Portugalci gledati, kako je nastalo iz prejšnjih kolonij polno neodvisnih držav. Pa je bilo prezgodaj. Sledile so neprestane revolucije, vlade so padale druga za drugo, kri je tekla v potokih. Šele po sto letih so se razmere nekoliko ustalile, pa še zdaj komaj za silo. Tudi Afriki se ne obeta kaj dosti boljšega, ali pa še toliko ne.

ZANZIBAR se je osamosvojil prve dni decembra preteklega leta. Kje je ta državnica? Majhen otok je, 20 kilometrov vzhodno od Afrike ob njeni južni obali. Ga je komaj za četrtno Slovenije in šteje nekaj nad 300.000 ljudi. V bližini so še drugi otoki in otočki, ki spadajo k novi državnici. Nekoč je te otoke Nemčija zamenjala z Anglijo za otok

Helgoland. Do decembra 1963 je bil torej nekaj angleški protektorat, zdaj je dobil neodvisnost. Ljudstvo je mešeno: Arabci, Črnici in nekaj belih. Komaj mesec dni je nova državnica uživala neodvisnost, pa si je že privoščila revolucijo. Vrgli so prvo vlado in začeli od kraja. Več stotin ljudi je bilo pobitih in ranjenih. Tudi tu se je uresničil pregovor, da naglica ni dobra.

PREDSIEDNIK JOHNSON — kako vozi? Splošno mnenje je, da kar dobro. Nič dosti zadrege ne kaže, povsod čedno zagradi. Drži se potov, ki jih je začrtal njegov prednik, tragično pokojni Kennedy. Prepričan je, da so ta pota prava in dobro jih pozna, saj je tri leta iskreno hodil po njih skupno s Kennedyjem. Kako misli glede Sovjetije in drugih komunističnih vsiljivcev, je povedal zelo fino — v odgovor na neprestano ponavljanje Hruščova, da bodo komunisti Ameriko "pokopali" — : "Mi ne mislimo nikogar pokopati, pa tudi ne mislimo nikomur dovoliti, da izkoplje grob nam."

SEVERNA AMERIKA premalo pozna Avstralijo, se pritožujejo Avstralci, ki gredo v Ameriko na obisk. Eden od njih je po vrnitvi domov pisal v sydneyskem dnevniku, da poprečen Amerikanec komaj loči Avstralijo od Avstrije. Obe meče v en koš. Ali naj se potem čudimo, da poprečen Amerikanec ne loči Češkoslovaške od Jugoslavije? Pa ni treba hoditi v Ameriko, da najdete tako nepoučenost — poprečen Avstrelac ni nič boljši! Zlasti si nikakor ne more dati dopovedati, da Slovenci in Slovaki nismo eno in isto. Avstralci pišejo, da bi bilo treba poslati v Ameriko večje število izobraženih Avstralcev, ki bi hodili iz kraja v kraj in povsod predavali o Avstraliji. Za uvod k predavanjem bi morali na mapi pokazati, kje je Avstralija in kje Avstrija. Vprašanje je, če bi ti izobraženci znali tudi pokazati na mapi, kje je Jugoslavija in kje Češkoslovaška?

MR. OPPERMAN je ime novemu avstralskemu ministru za imigracijo. Njegov uradni naslov je: The Minister for Immigration. Opazili so, da v svojih govorih in pisanjih ne omenja migrantov, imigrantov, Novih Avstralcev in tako naprej. Uporablja kratko besedo: "settlers" — naseljenci. Verjetno bomo s to besedo kar zadovoljni. Vendar bi se dalo pripomniti dvoje. Prvič bo le treba dodati prilastek "novi", zakaj settlers — naseljenci so vsi Avstralci, razen domačinov črncev. Če "nov"

v tej zvezi pomeni tudi "neizkušen", kaj moremo za to? Drugič mora pa gospod minister tudi svoj tittel spremeniti. Če nismo imigrantje, ampak "settlers", tudi on ne more biti minister za imigracijo. Postati mora "minister za settlovanje". Kako se pa to po angleško pove, naj gospod minister sam preštudira.

TITU SO VERJELI, bodo menda ja tudi papežu. Mora biti že nad pol leta, ko je bil Mr. Brown, kalifornijski guverner, pri Titu na Brionih. Poprej je bil Brown pri papežu in je Titu pokazal nekako medaljo (najbrž navadno "svetinjico"), ki mu jo papež dal. Tedaj je tudi Tito izvel nekaj takega in rekel Brownu, da ima tudi on od papeža tako "medaljo". Zraven se je še pohvalil, da ima njegova država zelo dobre odnose z Vatikanom. O tem sestanku je pozneje Brown pisal in razni časopisi po svetu so to objavili. Ko so naši vročerkvni bratje Hrvatje to brali, so Titovo trditev vzeli za res. Takoj so začeli iz hrvaških vrst po širnem svetu deževati naravnost na papežev naslov protesti. Naj vendar sv. Oče nikar ne daje Titu medalje in tako dalje. V Rimu so proteste brali in čez čas so odpisali hrvatskim predstavnikom po svetu, naj Titu ne verjamejo, ker je njegova "medalja od papeža" izmišljena. Tako pismo je dobilo tudi društvo Hrvatov v Avstraliji in sicer že 2. novembra 1963. Melbournski mesečnik HRVATSKI DOM je zdaj pismo objavil in dostavil svoj komentar: "Mi, Hrvati, često smo vrlo naivni" . . . Pač res! Tita ne marajo, njegovi propagandi pa nasedejo!

O PAPEŽU PAVLU VI je zapisal svetovni tednik TIME: "Celó največji njegovi občudovalci priznavajo, da je Pavla VI. doslej zasenčeval spomin na njegovega prednika. Nekam plah, vase zamišljen in navidezno včasih neodločen, je napravljaval vtis, da nima v sebi tiste tople dobrote, ki je Janezu XXIII. pridobila ljubezen vsega sveta. Toda pretekli teden, ko je odšel na romanje v Sveto deželo, je njegov močni značaj stopil na dan v vsej jasnosti. Več ko enkrat se je šibki 66 let stari papež znašel sredi hrupne drhali, ki je v svoji takorekoč predpustni razigranosti nehote spravljala papeževo življenje v nevarnost. Bila je težka preizkušnja za papeža. Prestal jo je z vso potrpežljivostjo in dobro voljo. Tako je svet spoznal v Pavlu VI. vse kaj več kot zogl razumnega dušnega pastirja. Spoznali smo v njem moža, ki je ves predan svojemu poklicu, globoko pobožen in neomajno pogumen."

V DVEH VISOKIH GLAVAH se kuha zadnje čase svetovna politika, tako je videti. Francoski de Gaulle v Evropi in indonezijski Sukarno, ta dva stopata v ospredje vsak s svojim receptom. Ame-

rika in Sovjetija se umikata nekam v ozadje. Robert Kennedy je po naročilu predsednika Johnsona vzbudil prilično pozornost na svojem potovanju po Evropi in Aziji, posebnih uspehov pa ni žel. Sukarno se še vedno priduša, da mora njegova Indonezija streti Malezijo in mimogrede najbrž še marsikaj. Za noben pameten dogovor ga ne morejo pridobiti. Prav nekako tako svojeglav je de Gaulle, če ne še bolj. Za Evropo si je zamislil svoj recept, pa to mu ni dovolj, tudi za Azijo ga ima. Ta recept ni po okusu Amerike, zato bo težko kaj z njim. Sukarno se za Evropo ne zanima, z Azijo ima dovolj skrbi, tudi de Gaulle naj ostane kar pri Evropi, je njegova misel. Toda de Gaulle si ne da dopovedati. Spoprijateljil se je z rdečo Kitajsko in tako dobil v Aziji veliko besedo — vsaj tako upa. Amerika je nad tem več kot začudena, razočarana je. De Gaulle se na to ne ozira, še vseč mu je, češ da je že čas Ameriki pokazati, kje je doma, ko sama ne kaže, da bi vedela . . . Tako je pač bilo na svetu zmerom: "Veliki" se dvignejo, nekaj časa rogovilijo, pa jih kmalu spet ni.

"SLOMŠKOVE ŠOLE" V SYDNEYU

Pouk v slovenščini za otroke se je v tem šolskem letu deloma že pričel, deloma se bo v kratkem.

V LEICHHARDTU, pri cerkvi sv. Jožefa, so začeli z dnem 1. februarja. Pouk je **vsako soboto popoldne od 2 — 4**. Vpisanih je **okoli 40 otrok**. Dosti reden obisk se obeta zaradi tega, ker so se starši in drugi prijatelji otrok **organizirali za prevoz in spremstvo**.

Pri takem številu otrok je bilo treba razdeliti šolarje v **dva razreda**, za večje in manjše, ki zasedata istočasno. Poučujeta gg. Tone Omerzel in Virgil Ferfolja.

V CONDELL PARKU (pri Kariševih, 18. Lancelot St.) se pouk prične **v nedeljo popoldne dne 16. februarja**. In tako odslej **vsako nedeljo od 3 — 5**. Ta šola se je lani odlikovala po zelo pridnih in lepo napredujočih učencih ter učenkah. Ni dvoma, da bo tako tudi letos.

Poučje g. Jože Čuješ.

V CABRAMATTI so nastale ovire, ki se bodo pa — tako je upati — v doglednem času spravile s pota. O začetku šole tam bodo starši obveščeni pisмено, čim jo bo mogoče spet odpreti.

NOVO UČNO KNJIGO pripravlja za razrede naše Slomškove šole Slovensko društvo Sydney. Tozadeven OGLAS najdete v pričujoči številki MISLI na strani 64. (PRVI KORAKI).

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Imeli smo obisk

Po Božiču so prišli k nam na farmo naši prijatelji iz Melbourne. Jaz sem bila zelo vesela, ker imam Uršičeve punčke zelo rada. Pri nas so ostali en teden.

Ko se nismo igrale, smo pomagale pleti tobak. Kadar je bilo vroče, smo se tudi kopale v reki. Samo voda je bila vedno mrzla. Nekega dne smo šli na Mt. Beauty. To je lepa visoka gora. Ko smo prišli na vrh, smo videli celo mesto spodaj. V jezeru je bilo dosti bark.

Enkrat smo šli v Beechworth pogledat naše znanke. Tam je bila ena stara gospa — Slovenka. Pa smo ji zapele nekaj slovenskih pesmi. Ona se je začela jokati. Ni mogla verjeti, da tako majhni otroci znajo tako peti po slovensko. Potem so kmalu Uršičevi šli domov, mi pa na Mt. Buffalo. Meni je bilo dolčas po mojih prijateljicah in po Edici, ki je odšla z njimi. Na tem hribu smo našli velikega ježa. Jaz bi ga rada vzela domov, a je bil prevelik. Pa sem zato pobrala košček zlate rude in si jo nesla domov za spomin.

Lili Tomažič, Myrtleford, Vic.

Slovo od domovine

Teta mi je pokazala Misli, pa bom tudi jaz nekaj napisala za Kotiček, ki bo sedaj tudi moj. V Australiji sem komaj dva tedna.

Moje slovo od domovine je bilo zelo težko. Morala sem se posloviti od sorodnikov, prijateljic in sošolcev. Šola mi je podarila knjigo o atomu, ki jo je napisal angleški pisatelj Walt Disney.

Kondov Mitko v Croydonu NSW. se poskuša na biciklju, ki ga je prinesel Miklavž. Žal, ne njemu, če prav vemo.

Dne 16. decembra smo odpotovali iz Prlekije. Na vlak nas je spremljalo kakih 30 znancev in sorodnikov.

Dne 18. dec. smo prispeli v Genovo. Drugi dan smo vstopili na ladjo Sydney. Ko smo prišli gor, smo bili zopet veseli, ker je bilo to nekaj novega za nas otroke. Na ladji sem se spoznala s prijateljicami, ki sem jih pozneje morala zapustiti. Na ladji je bilo lepo. S sestro in bratcem smo se hodili igrati v vrtec. Ko je bilo vroče, smo se kopali. Obiskovala sem tudi angleško šolo. Tu sem spoznala eno punčko iz Slovenije, s katero sva se učili angleško. Zvečer smo pa gledali kino.

Čas je hitro mineval in z njim tudi dnevi. Ogle dali smo si mesta, v katerih smo pristajali. Proti koncu vožnje smo imeli na ladji nastop. Pela sem dve slovenski pesmi. Vsi otroci smo prejeli tudi darila. K maši smo šli vsako nedeljo. Ko je bilo morje razburkano, nam je bilo slabo, posebno proti Melbourne.

Ko se je ladja bližala obali, smo bili vsi nerazpni. Moja sestra Dragica bi rada čimprej videla babico, katere se je še spominjala. In res so nas na obali čakali naši sorodniki in njihovi znanci. Posebno so nas razveselile punčke z rožami. Naša bratranca Aleksandra in Andreja smo tudi hitro zagledali in si mahali. Morali so nas čakati zelo dolgo, predno so nas izpustili z ladje. To je bilo vesele, ko smo se srečali na suhem. Potem smo se z autom odpeljali k botri. Drugo jutro pa smo takoj šli gledat okolico.

Moja nova domovina mi je zelo všeč.

Jelka Pinterič, Melbourne

Iz Slomškove šole v Melbourne,

Na prvo nedeljo v feb. so dobili otroci naše šole spričevala. So se jih zelo veselili, ker so tako lepa.

Vsi otroci so se trudili in zaslužijo pohvalo. Tudi njihovi starši, ki jih vodijo v šolo.

Ob tej priliki naša šola ponovno vabi vse starše: pripeljite otroke v slovensko šolo! Mi smo vedno zelo veseli, kadar se prikaže nov obraz med nami. S tem boste najbolj podprli Slomškovo slovensko šolo.

Or srca se zahvaljujemo slovenskemu društvu v Sydneyu, ki nam je podarilo spričevala.

Učiteljica Anica

Misli, February, 1964

TUDI OCEANSKI SVET JE POLN SKRIVNOSTI

ZA RAZISKOVANJE PODZVEZDNEGA sveta nam je znanost iznašla astronave, za podmorski svet pa "oceanaute". Potapljati se morajo v morske globine in prinašati poročila o svojih najdbah na morskem dnu. Učenjaki poročila študirajo.

Pravijo, da je morsko dno še zadnja neraziskana "pokrajina" na našem planetu. Pa je postala zelo važna. Za njeno raziskovanje se je posebno zavzel rajni predsednik Kennedy, ki je dejal: "O morskem dnu moramo čimprej kar največ zvedeti, zakaj od tega morda odvisi, če bomo mogli v prihodnjih stoletjih živeti ali pa ne."

Gre namreč za pridobivanje prehrane iz morskih globin. Kmetovanje ali farmarstvo v vodnih globinah v bodočnosti imajo mnogi za vse prej kot neko sanjarijo in fantazijo. Živalski in rastlinski svet tam notri sta neverjetno bogata. Poznajo že 30.000 primerkov podvodne favne in flore, okoli sto nadaljnjih odkrijejo vsako leto. Znanstveniki so na delu, kako vsaj nekaj od tega izkoristiti za preživljanje človeka na površini zemlje. Napovedujejo velike reči.

Oceanauti ne morejo v vodo brez posebne oprave in opreme. Na sliki vidimo dva, ki sta se oblekla za tako pot. Nepremočljiva obleka varuje tudi pred mrazom. Nekak "nahrbtnik", ki mora

z njima pod vodo, pomeni toliko kot umetna pljuča za dihanje. Naličnik, ki bo pod vodo varoval obraz, je trenutno pomaknjen na vrh glave. Z lahkoto se da spustiti na lice.

Francoski potapljač Piccard se je spustil blizu otoka Guam skoraj 7 milj globoko v Pacific. Amerikanci so se zavzeli, da bodo na najglobljem morskem dnu zavrtali luknjo, ki naj bi segla vsaj 6 milj globoko. Zemeljska skorja je tam notri gotovo najtanjša. Kako bodo to vrtanje izvedli, na vso srečo ne bo naša skrb. Ne moremo pa biti čisto brez skrbi ob vprašanju, kaj utegne tista lu-

knja spraviti na dan, bolje rečeno: spraviti v podmorsko temno noč. Nekdo ugiba takole. Pač bolj za šalo kot zares:

Recimo, da bo luknja segla do neizmernih kotlov, ki nekje globoko v zemlji prekuhavajo ognjeno lavo? Tisto vročo meistro, ki včasih bruhne iz ognjenikov? Nastalo bo vprašanje, če bo morje vdrlo v kotle in pogasilo vročino tam doli, ali pa bo lava bruhnila navzgor in bodo kmalu vsa morja zavrela . . .

V prvem primeru bomo samo malo počakali in doživeli, da bo našo zemljo razneslo v milijardo drobnih koscev. Nastala bo veličastna eksplozija, ki je mi ne bomo imeli časa opazovati. Niti Marsovci — če jih je res kaj — se ob njej ne bodo zabavali — preblizu so, čeprav pravimo, da so daleč. Razbita Zemlja bo tudi drugim planetom naredila skrbi.

V drugem primeru se bomo pa skuhalo in nikogar ne bo, da bi nas pojedel. Naša zemlja se bo vrnila v čase pred milijardami let, ko je bila še vsa kot kepa ognjene mase.

Drzne načrte imajo Amerikanci. Zdi se, da so nam manj nevarni njihovi astronauti, ki se zaganjajo v prostrano vesolje, kot oceanauti, ki vrtajo luknje za ustvarjanje umetnih ognjenikov. Pa kaj hočemo? Znanost gre svojo pot naprej, pa naj bo nam prav ali ne.

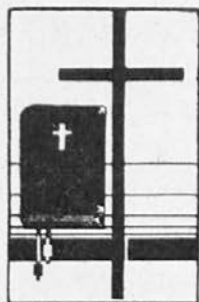
PO GOZDNI CESTI

I. Burnik

Šum
in peza listov
me boli,
ki nad menoj
igrivo z vetrom
v vejah evkaliptov šelesti.

Turobne sence
preko gozdnih stez
zastirajo mi tla,
Povsod je tod tema,
le moj korak
prodira globlje v mrak
po gozdni cesti.

Ko v strahu se okrog ozrem,
kam naprej bi šel — ne vem
in sedem plah na trhel štor,
a jадna bolna duša
se prične mi v nočnem miru tresti —

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 16. febr. (tretja v mesecu): **Leichhardt**, ob 10:30.

Nedelja 23. febr. (četrti v mesecu):

1. **St. Patrick**, (Sydney) ob 10:30

2. **Villawood** (Gurney St.) ob 10:15

Nedelja 1. marca (prva v mesecu): **Blacktown** ob 11.

Nedelja 8. marca (druga v mesecu): **St. Patrick, Sydney**, ob 10:30.

Nedelja 15. marca (tretja v mesecu): **Leichhardt**, ob 10:30.

Vse zgoraj naštetih nedelje so že **postne** in torej v času **priprave za veliko noč**. Zato bo duhovnik zgodaj pred mašami na mestu za **spovedovanje**!

SLOVENSKA MOLITVENA ZVEZA

Apostolstvo molitve naroča molitev v namen, da bi se beda in ubožstvo v nerazvitih deželah premagala s Kristusovo pravico in ljubeznijo. — V Sloveniji na splošno ni več veliko revščine, poročajo. Toda veliko bolj nevaren kot beda je danes za Slovence oni čezmerni pohlep po imetju, zaradi katerega se zapostavlja družinsko življenje in naravni narodni prirastek. To je duhovna beda, ki jo skušajmo odpravljati tudi mi po svetu z molitvijo in žrtvami!

LEPA PROŠNJA

V teku zadnjih 5 ali 6 let sem mnogim v Sydneyu in okolici dal knjigo **KRŠČANSKI NAUK**, vezano v rumene platnice. Zdaj mi je knjiga pošla, pa je pošla tudi v Evropi, odkoder sem tedaj imel zalogo.

Ako kdo knjigo lahko pogreši ali mu celo leži kje nerabljena, lepo prosim, da bi jo poslal ali osebno dal **P. VALERIJANU** v Paddington. Že vnaprej lepa hvala. — **P. BERNARD**.

NOV GLAS OD DR. I. MIKULA

Rim, 29.1.1964.

Dragi rojaki v Avstraliji: —

Pišem svoj poslednji pozdrav iz Evrope in pišem ga v Rimu. Misel na prezimovanje v mrzlem alpskem podnebnju mi je povzročala več skrbi kot je bilo treba. Ni bilo nič "strašno". Ljudje pravijo, da je letošnja zima v primeru z lansko prava pomlad. V adventu so bila pota sicer zamrzla, trda, pa le nalahko zasnežena. Božične praznike sem preživel v planinskih ziljanskih Gorjah, kjer "gorjanska Mati božja", kot jo imenujejo, v glavnem oltarju z Jezuškom v naročju vse leto božičuje.

Krepki Ziljani, stari in mladi, utrjeni proti vsem vremenskim ostrinam, so pridno in vedrih lic prihajali k polnočnici in drugim božičnim službam božjim. Vmes so pa mirno in zadovoljno domkovali in božičevali v toplo zakurjenih hišah. S prikazovanjem barvanih filmov sem jih kot Modre iz Jutrove dežele vodil v najbolj oddaljeni sončni avstralski Jeruzalem.

Medtem sem sam že zaključeval svoje bivanje v koroški domovini in pospravljaj svojo robo prav kot posli, ki se ob novem letu selijo k novim gos-

podarjem. Težko sem čakal obvestila, da me v Rimu čaka zračna vozovnica. Pa me je prav za Silvestrovo iznenadil brzozjav iz Sydneya, naj sprejemem službo potniškega kaplana na ladji Himalaja, ki bo sredi februarja odpeljala iz Londona angleške in irske emigrante v Avstralijo. Seveda sem z veseljem sprejel ponudbo in tako sem imel vseeno še čas, da sem skočil pogledat v slovensko Primorje in nato v Rim. V Gorici, Trstu, Bazovici in Devinu sem kazal filme iz Avstralije, kraje in slovenske obraze, ter sem tako sorodnikom avstralskih Slovencev vzbujal sladke spomine na svojce in prijatelje pod Južnim križem.

Slednjič sem priromal v večno mesto, kjer se počutim kar domačega. Saj mi Rim pomeni del mladostnega raja. Prisostvoval sem v baziliki sv. Petra papeževi maši, obiskal vrsto svetih krajev, s številnimi romarji sem bil v avdienci pri Pavlu VI. Povsod sem imel v srcu s seboj rojake v Avstraliji, zato ste tudi deležni papeževskega blagoslovā, ki naj nas še tesneje poveže s sv. Cerkvijo.

Toliko v naglici. Bodite vsi prav lepo pozdravljeni in na svidenje še pravočasno, da se bomo mogli skupaj pripravljati na velikonočno alelujo in njeno radost.

Dr. I. Mikula

NAŠE ROMANJE V MARYFIELDS, N.S.W.

V nedeljo 15. marca popoldne

(Tiha nedelja)

KJE JE TO? — Blizu Campbelltowna, miljo in pol od njega ob cesti proti Camden (Camden Rd.)

KAJ JE TAM? — Romarski kraj avstralskih frančiškanov, zelo znan po svojih postajah križevega pota na prostem. Na **veliki petek** vsako leto se zbere tam do 30.000 Sydneyčanov in vsi časopisi o tem poročajo.

ZAKAJ POJDEMO TAKO DALEČ? — Že večkrat je kdo rekel: pojdimo kam daleč! Zakaj pa ne, pojdimo! Sicer je pa kraj komaj izven Sydneya. Tudi so nekateri že vprašali, zakaj ne bi šli Slovenci tja v skupini na sam **veliki petek** in se pokazali. Toda to ni mogoče, ker smo duhovniki zaposleni s spovedovanjem za veliko noč v Sydneyu. Tam pa takrat ni priložnosti za spovedovanje. Poleg tega tam ni tako urejeno, kot za procesijo Rešnjega Telesa v Manly-ju, da bi se udeleževali po narodnostnih skupinah. Torej pojdemo posebej, **sami zase, v postnem času, malo pred velikim petkom.**

KAKO PRITI TJA? — Z avtomobili skozi Liverpool, od tam na Campbelltown, od tam (na desno čez železniško progo) do kraja **Maryfields** — zgrešiti ni mogoče. V Gregory knjigi mapa C in D. Z vlakom: električna do Liverpola, tam prestop na vlak v Campbelltown. Od vlaka je avtobus v Maryfields. So pa vlaki ob nedeljah okoli poldneva dosti redki, za nazaj proti večeru jih je več. **Priporočati** je, naj skuša vsak priti z avtomobilom — svojim ali prijateljskim. Organizirajte se!

S P O R E D

2:30 — 2.45 zbiranje romarjev ob samostanu, nato v procesiji **pod novim banderom svetogorske Kraljice** do prve postaje križevega pota; od tam od postaje do postaje — kratek nagovor pri 12. postaji na Kalvariji. Med postajami **skupno petje kitic križevega pota.**

4.00 sv. maša v kapeli za tiste, ki ne boste pri maši zjutraj ali dopoldne nekje v Sydneyu. Kapela je majhna, velika množica bi ne mogla noter. Med mašo spovedovanje in sv. obhajilo.

D R U Ž A B N O S T

PO MAŠI — oziroma za tiste, ki ne boste tam pri maši že prej — bo v pokriti lopi pod samostanom in na prostem **domač piknik.**

Verjetno bo z nami tam po dolgem času g. dr. MIKULA, ki bo imel pač kaj povedati.

Za okrepčilo boste mogli tam kupiti mehko pijačo in sladoled, Vso drugo jedajo in pijačo boste imeli s seboj.

In to si zapomnite: To je prvo in **zadnje obvestilo** o tem romanju, zakaj marčna številka **MISLI ne bo izšla pred 15. marcem!**

Ob postanku na Kalvariji (12. postaja) bo **denarna zbirka za misijonarja p. Poderžaja** v Indiji in jo iskreno priporočamo.

Vse rojake lepo vabi

Slovenska Caritas

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Ida Jamšek, Erskineville, oče Janez, mati Angela r. Lokar. Botrovala Anton in Slavka Vozel — 7. dec. 1963.

Doris Uljan, oče Angel, mati Olga r. Cergolj, Campsie. Botrovala Rudolf in Marija Uljan — 19. jan. 1964.

Rosemarie Jožica Uljan, oče Rudolf, mati Marija r. Hrvatin; Campsie. Botrovala Angel in Olga Uljan — 19. jan. 1964.

Marija Ana Urbančič, oče Leopold, mati Pepca r. Petrovčič, Homebush. Botrovala Franc in Frančiška Mramor — 26. januarja 1964.

Leopold Matelič, oče Leopold, mati Rozalija, Misli, February, 1964

r. Ostanek, Annandale. Botrovala Ludvik in Ivanka Kovačič — 1. febr. 1964.

Danica Marija Šajn, oče Danilo, mati Zofija r. Smerdel, Blacktown. Botrovala Angel in Olga Uljan — 2. febr. 1964.

P o r o k e

Konrad Bobek, doma iz Prožinske vasi, župnija sv. Martin, Teharje, in **Anastazija Mauridou** iz Grčije — 18. jan. 1964.

Ivan Krušvar, iz vasi Račice (Zabrda) in **Te-rezija Virant** iz vasi Koritno, Velika Dolina — 2. februarja 1964.

NEW SOUTH WALES

Seven Hills, Blacktown. — Ogllašam se iz tukajšnje bolnišnice Mount Carmel Hospital. Tu domujem že 14 dni med dvema gluha starima ženama in za družbo nam je največkrat tišina in komarji, katerih število pridno raste. Zoper to družčino se oborožujem kot vem in znam. Da sem pa tu kot pacientka, je vzrok nezgoda, ki se mi je pripetila na sveto noč — vse od takrat sem v postelji, poprej doma, zdaj tukaj. Na poti k polnočnici, me je podrl avto, slepo drveč po cesti, in mi hudo poškodoval desno nogo. Tako sem božično noč prežvela v bolnici Parramatta med samimi žrtvami cestnih nesreč. Med njimi je bil en Jugoslovan z odbitim palcem, več pa o njem nisem mogla zvedeti. Hvala Bogu, zdaj je najhujše za menoj, še malo operacije te dni, pa bom menda lahko odšepala domov. Komaj že čakam, ker silno pogrešam mojo družino. — Pristrčno pozdravlja — **Angela Židan.**

Concord. — Se moram spet oglašiti, če ne bo šlo v koš, ker bom patru uredniku ugovarjal. Morda bo rekel, da zoper njega hujskam. To pa zato, ker jaz ne priporočam plačevanja naročnine tako kot on. Je pisal, da naj osebno damo v kuverti enemu ali drugemu patru. Na kratko je to res opravljeno, skušnja pa uči, da imajo taki naročniki škodo. Bom takoj povedal, zakaj. Jaz pošljem po pošti in bom še tako pošiljal, čeprav sem blizu in bi lahko osebno oddal. Ko pošljem po pošti, dobim nazaj potrdilnico, pa ne samo — lepo je zavita v kak slovenski časopis ali list, ki bi mi drugače nikoli ne prišel pred oči. Lani sem tako dobil Ameriško domovino, letos pa Naš tednik, ki izhaja v Celovcu. Čeprav je bila vsakič samo ena številka, sem bil prav vesel. Tisti, ki osebno oddajo, pa nič ne dobe, tako sem videl ono nedeljo pri cerkvi. Samo boglonaj! Seveda pa jaz pošljem Money Order, da se pošiljka ne more izgubiti. In tudi za SKLAD priložim, da urednik ne jemlje iz naročnine za pošto. Čeprav ne vidite mojega imena med "SKLADatelji", je pa le res. Iz ponižnosti namreč prepovem uredniku objaviti moj dar. Pa vsi lepo pozdravljeni! — **Pepe Metulj.**

Pripomba uded.: Res ne vem, če je prav, da sem objavil ta dopis. Rojak Metulj dela propa-

gando, ki je meni samo napol všeč. Pa naj bo, saj je vsaj med vrsticami moje početje pohvalil. O njegovih "ponižnosti", ki se je z njo pobahal, pa bodi zapisano, da je precej — puklasta!

Point Piper. — Po telefonu se je oglasila Ivanka iz Slomškove Ponikve, seveda je telefonirala iz Sydneya. Pater, leto 1964 bo pa strašno dolgo, kdaj ga bo konec? En dan kasneje kot lanskega, sem rekel. To ne bo tako hudo, saj tisti prestopni dan lahko prespimo, če ga drugače ne bo konec. Ne vprašam zato, ker je prestopno leto, je drug vzrok, da bo to leto dolgo. Kaj pa je, ali mislite biti bolna in bo dolgčas od ležanja? Tega ne mislim in Bog me varuj. Ampak ravno sem končala branje romana LJUDJE POD BIČEM in komaj čakam, da bi dobila drugi del. Pravite, da pride drugo leto ob tem času? Tako je rečeno, če bodo prvi del kmalu razprodali. To je pogoj, če prav razumem. Oh, kaj bi ga ne razprodali, saj je tako imenitno branje, da je kaj. Ko bi ljudje vedeli, kako zanimiv je ta roman, bi ga že zdaj zmanjkalo in bi za veliko noč imeli že drugo knjigo. Hvala za tako imenitno oceno, bom napisal v MISLI in naročil vsem, ki berejo MISLI, naj vam pomagajo skrajšati to strašno dolgo leto 1964. Lepa hvala, pa ne pozabite ljudi pozdraviti v mojem imenu. Ne bom pozabil, sem rekel in telefon je rekel plenk. — **Pipecan.**

VICTORIA

Kew. — Predsednik čebelarkega društva me je zaupno vprašal, kdaj je treba v Avstraliji sejati ajdo. Belokranjec je in si ne more misliti čebelarjenja brez ajde. Povedal sem mu zgodbo ameriškega čebelarja, ki je taka: Tudi on je mislil, da brez ajde ni čebel, še manj pa medu. Nasejal je blizu čebelnjaka veliko njivo z ajdo in jo ogradil z lesenim plotom. Čebele so videle posejano njivo in plot, pa so postale silno radovedne, kaj bo na njivi zraslo. V celih rojih so posedale na plotu in čakale. Pozabile so odletavati na pašo in panji so hirali. Končno je ajda skoraj vzcvetela, pa je prišla slana in vse pomorila. Čebelar je spoznal, da je v tujem kraju nevarno računati po pratiki, ki ima veljavo v Sloveniji. Da so čebele prezimile, je moral med zanje kupiti. Ko je naš predsednik slišal to zgodbo, je dejal, da v Baragovem domu ne bomo sejali ajde. — **Odbornik za propagando.**

Woodend. — Tukaj sem na obisku pri Pristovih, ki imajo dobro miljo od postaje lepo farmo. Na postaji sta me čakala Pristova otroka, devetletni France in sedemletna Lorena. "Prav, da si prišel", me je pozdravil France. Potem mi je razložil vse, kar je bilo treba takoj zvedeti o Pristovih, ki sem jih sicer že poznal iz domovine, iz Avstralije pa še ne. Imajo deset krav, pa molzejo samo eno. France zna molsti in včasih opravi to delo namesto mame. Pa zakaj molzejo samo eno kravo? France je povedal: "Z desetimi bi bilo preveč dela in tudi bi morali imeti mlekarno po predpisih, drugače bi ne smeli mleka prodajati. Tako pa pustimo, da te lički pomolzejo krave, mama pa teličke proda in je zaslužek". Tudi je povedal, da ima doma še dve sestriči, Patricijo in Leneto. Ali je lena, sem vprašal, ko ji tako pravite? Malo je že lena, je France priznal, Leneta ji pa pravimo, ker ji je tako ime. "Veš, pa je križ pri nas", je nadaljeval France gladko po slovensko, "ko sem sam moški pri hiši. Ata gre delat, jaz se pa doma ubijam s tem ženskim svetom. Včasih bi kar iz kože skočil in zato jih pošteno nabunkam". Ko sem mu rekel, da to ni lepo, je dejal, da naredi tisto iz ljubezni. Potem sem poizvedoval, če imajo še kaj druge živine poleg krav. Povedal je, da imajo dva prašiča, enega bodo doma zaklali, enega prodali. In tudi psa imajo, ki je pa zelo hud, da se ga lisice boje. Pa vendar je lisic toliko, da bi kmalu bile domače živali. Zato kokoši ne redijo, se ne izplača samo za lisice. Tako sem zvedel od Franceta skoraj vse, kar je

bilo treba vedeti o Pristovih, preden smo prišli do hiše. Potem sem videl, da je vse res, pa še kaj več, pa jaz poročam samo to, kar je vedel povedati moj novi prijatelj France. Bog živi njega in vse Pristove! — P. Odilo.

QUEENSLAND

Brisbane. Vse premalo cenimo delo in trud naših odbornikov društva Planinke v Brisbanu. Oni nas združujejo, dopovedujejo nam, da ne smemo pozabiti, da smo Slovenci, prirejajo domače zabave ter nas nanje vabijo. Če oni odpovejo, razpade društvo in konec bo našega kulturnega in združevalnega udejstvovanja. Priznajmo njih trud in bodimo jim hvaležni. Zmotljivo bi bilo imenovati koga, da je ta najboljši delavec za našo skupnost, ker se osebe v odboru vsako leto menjajo. Do zdaj je v odboru društva Planinke delovalo že 30 rojakov in rojakinj, nekateri že po dvakrat ali celo trikrat. Gotovo je, da sedanji odborniki niso nič slabši, kot so bili odborniki prejšnjih let. Društvo lepo napreduje in za rojake veliko dobrega stori. Lepo bi bilo, da bi vsako leto objavili imena odbornikov v Mislih (razen če kdo svoje ime zadrži) ter s tem že pokazali nekoliko hvaležnosti za njihov trud. Sedaj delujejo v odboru: g. Slavko Pekolj, ga. Gizela Vuga, ga. Marija Čeh, g. Anton Kranjc, g. Jože Purkart, vsi vneti delavci za našo skupnost. Pozneje še kaj o Planinki. — Stanko Sivec.

JAVEN POZIV SLOVENCEM V SYDNEYU

(Prejeli smo in objavljamo — Ur.)

Dragi rojaki: —

Že dolga leta sem po svetu, nikoli v svojem življenju pa nisem bil organizator. Vedno sem pa rad mislil na našo skupnost v izseljenstvu in njeno kulturno življenje.

Opazoval sem rad tudi podjetnost drugih narodnosti. Ne bom jih našteval, da me ne bo kdo napačno razumel. Dejstvo pa je, da smo Slovenci premalo zavzeti za skupnost. Vsaka skupina vleče na svojo stran, sredina je pa puhla in gnila. Tako ne sme iti naprej. Ozdravimo si to sredino, združimo se, začnimo delovati skupaj kot ena sama enota. Samo na ta način bomo uspeli.

Trdno sem prepričan, da to ni samo moje mišljenje. Zato začnimo orati celino, napravimo si zrahljano njivo, posejmo vanjo dobro seme. Ne bo nam žal. Z veseljem bomo gledali prve klice — množile se bodo iz dneva v dan in komaj se bomo zavedeli, že bo pred nami lepo zelena trata. Ta bo rasla in rasla do vrhunca. Nato bo napočil dan,

ko bo naše žito dozorelo in takrat bo naše veselje še večje. To bo naše plačilo, z zadovoljnimi očmi bomo gledali uspehe svojega truda.

Zato kličem: Zberimo se skupaj, začnimo z delom!

Vsi vemo, kaj nam je najbolj potrebno — DOM in CERKEV! Oboje bomo dosegli, samo začeti je treba. Začeti z dobro voljo — boste videli, da nam bo uspelo.

Dragi rojak, rojakinja! Ko sta prebrala te vrstice, premislita dobro, kaj bo vajin odgovor na moj poziv. Ali se strinjata? Če je tako, prosim, žrtvujta nekaj minut in par pennyjev, sporočita svoje mnenje na moj naslov pismeno ali ustno po telefonu. Če pa rajši naravnost na MISLI, pa tudi prav.

Vroče pozdrave vsem rojakom širom po Avstraliji!

Vinko Ovijač, TEL. 70-6185
555 Hume Hwy, Yagoona, Sydney

O OBČNEM ZBORU

Slovenskega društva Sydney

VRŠIL SE JE V SOBOTO 11. januarja 1964. Poročila so pokazala, da je bilo društveno delo v preteklem letu živahno, čeprav ne preveč uspešno. Cilj vsemu delu je bil: Rojake zblížati in jim uglati pot do tesnejšega sodelovanja. Glavno delo pa je bilo osredotočeno na vzdrževanje sobotnih tečajev za pouk otrok v slovenščini. Kjer so starši lepo sodelovali, je bil uspeh dosti zadovoljiv. Prav zaradi nastopov otrok na odrú so bile društvene prireditve dokaj uspešne: materinska, očetovska in Miklavževa. Društveni odbor se bo potrudil, da bo pouk otrok v "Slomškovi šoli" tudi v tekočem letu kolikor mogoče reden.

Poleg nastopov otrok je društvene prireditve poživljalo petje moškega zbora, ki se je vedno rad odzval in žel zaslužen priznanje. Prav tako slovenska godba, ki je poživljala domačnost na naših večerih. Za bodočnost si želimo enakega tesnega sodelovanja, kakor tudi s strani igralske družine.

Občni zbor je potekel živahno, brez nereda in nepotrebnih opazk. Vsak je lahko videl, da so zborovali kulturni ljudje. Naj zaključim to kratko poročilo z besedami g. Klakočerja, ki je občni zbor vodil in v našo spodbudo izrekel naslednje:

"Ne da se oceniti v denarju, kar ste društveni odborniki za slovenstvo v Sydneyu storili. Svet in njegova kultura ne napredujeta z denarjem, sa-

mo idealisti ju potiskajo naprej. Z denarjem ne kupiš ne srca, ne umetne pesmi, ne slovenske besede, ne iger. Zato ne popustite, delajte naprej in ne ozirajte se na nergače, ne bojte se kritike, naj bo na mestu ali ne. Poleg vsega drugega dela je slovenska sobotna šola izredno važna. Sam sem bil izseljenec že kot otrok in vem, kaj v tujini pouk slovenščine za otroka pomeni. Res je, slovenski otroci tu bodo postali Avstralci, vendar bodo imeli poleg domačega praga, česar drugi, ki se ne uče materinega jezika, ne bodo imeli: Realni svet domače besede in pesmi, košček domovine v tujini. Zato zahteva slovenska šola vso našo pozornost. Naj bi se tudi starši tega zavedali in društvu pri tem delu pomagali. Prav tako pomagajmo igralski družini, ki se bori z vajami, kulisami itd. Tudi oni goje med nami slovensko besedo. Pomagajmo jim vsi, da ne bo samo par ljudi vkljenjenih v to delo. Naj velja vsem, kar sem že večkrat rekel svojim pevcem: Pojte z vso dušo in srcem! Če pri vsakem javnem nastopu obudimo samo eno dušo iz mraza in otrplosti, da se spomni na svojo narodnost in se v zavesti slovenstva ogreje, smo napravili koristno delo."

Odbor SDS za 1964 je naslednji:

Preds. Jože Čuješ, podpreds. Vinko Kobal in Lucijan Mozetič, tajnica Tončka Vodopivec, blagajnik Ivan Koželj, kult. ref. Lojze Košorok, šolski ref. p. Val. Jenko, vodja zabav Jože Marinč.

Naj odboravo delo spremlja sreča in božji blagoslov!

Lojze Košorok

SLOVENCİ SO TUDI DRUGOD "TAKI"

NA PRIMER PO NEKATERIH KRAJIH v Kanadi. Poroča slovenski duhovnik g. Jože Mejač. Šel je k rojakom na obisk v mesto Calgary, provincija Alberta. Bogato mesto postaja silno moderno. Petrolejska ležišča v okolici siplje bogastvo iz zemlje. Slišati je bilo, da so v mestu tudi Slovenci, pa duhovnik ni imel dobrega seznama. Vzel je v roko telefonsko knjigo in našel kar lepo število slovenskih imen. Začel je klicati kar na slepo srečo. Nekateri so bili veselo iznenadeni, drugi začudeni. Dali so mu razumeti, da ni vredno kaj poskušati med njimi, češ da jih je komaj kaj. Jaz poznam samo dva, je rekel ta ali oni. Pa je vendar g. Mejač kmalu imel na svojem seznamu 65 družin. Vse je povabil k maši, precej jih je prišlo. Po maši so se zbrali v dvorani, zapeli nekaj pesmi in se čudili samim sebi, koliko jih je. Drug drugemu so se predstavljali in se spoznavali. Kaj bi šele

bilo, če bi vsi prišli.

Svoje poročilo zaključuje g. Mejač: "Naših ljudi je v mestu vedno več in nekateri so si že dobro 'postlali'. Žal se med seboj premalo poznajo, pa tudi težnje ni, da bi se kaj tesneje povezali kot skupina. Tako težko jih je dobiti v cerkev! Kakor bi se trudili napraviti vtis, da jih je premalo . . ."

Tako vidimo, da "takih" Slovencev tudi drugod ne manjka. Naj pa zdaj tudi damo v javnost spodbudno kitico, ki nam jo je že pred leti poslal sydneyški rojak, ki je sam "tak", pa se je hotel iz sebe in drugih ponorčevati:

**Slovec ma modro glavo,
zadene vedno pravo.
Vsak v svojem kotu zase
telo in dušo pase.**

Nadaljnje kitice so pa še manj za v javnost kot ta . . . Ur.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 3-0-0: Stanko Samsa;

£ 2-0-0: Ivan Mavrič, Dr. M. Colja, Franc Lukan, Jože Petek, Ciril Skala, Ivan Kovačič, Anton Gruntar, Rihard Trdvy, Stanko Šušteršič;

£ 1-0-0: Jože Milič, Franc Baša, Ivan Gril, Vinc Stofla, Anton Bavdek, Tomaž Možina, Jos. Zorman, St. Andrejašič, Ant. Stojkovič, Franc Purgar, Franc Ibič, Dinko Zec, Dan. Sinigoj, Pavel Kersikla, Stanko Fabjančič, Anton Logar, Al. Macedoni, Jože Marin, Ivanka Bobek, Karl Mezgec, Franeka Štibilj, Josipa Kunek, Ivan Gregorič, Gaspar Jug, Štefan Kolenko, Lojze Košorok, Dom. Peternel, Ivan Pavšič, Roman Reja, Raf. Pavlovec, Štefan Močilnik, Tomaž Klinar, M. Zitterschlager, Marjan Gorup, Emil Benko, Neimen., Jože Grilj, Marija Vorša, John de Majnik, Štefan Kočar, Fr. Janežič, Zv. Sambolec, Štefka Markuža, Anton Muha, Jože Marinč, Stanko Golčman, Tone Gabršek, Emil Ličan, R. Simonetič, Ema Kowalski, Justi Mrak;

£ 0-10-0: Fr. Šustaršič, Fr. Pongrašič, Marjan Perič, Val. Papagnja, Fr. Pavlovic, Julka Pavličič, Jože Koder, Maks Korže, Srečko Bole, Br. Kresevič, Ant. Nemeč, Jože Podboj, Adolf Persič, Janez Skraba, Jana Čeh, Ivan Pristov, Anton Cevce, Ignac Ahlin, Iv. Torbica, Jože Vrečar, Fr. Znidaršič, Anton Brumen, Marija Persič, Marija Lotrič, M. Habenschus, Jos. Potočnik (NSW), Mara Tomazič, Janez Urh (Vic.) Peter Bižal, Josip Kosi, M. Cimerman, Franc Nekrep, Jože Simon, Emil Kodre, Roman Zrim, Alojz Lupša, Marija Bosnič, P. Strgar, Ivan Stanič, Janez Zust, Slavko Jaklič, G. Marinovič, Iva Drčar, Fr. Frigula, Jožica Jurin, Jakob Robar, Štefan Šavle; — £ 0-5-0: Viktor Stengel.

Kar lepa zbirka, kajne? Vsem najlepša hvala in Bog povrni! Brez teh darov za SKLAD bi naš list ne mogel izhajati tako in tak, kot izhaja. Naročnina sama prinese na leto prinese malo nad 1,000 funtov, potrebujemo jih pa 1,800 — vsaj!

ZGUBA PISEM je zadnje čase zelo redka, le tu pa tam se še zgodi. Poštnim oblastem moramo dati priznanje. Poseben detektiv je prišel k nam in vzel s seboj kup naših kovert in pisem naročnikom, kot ste jih vsi dobili po novem letu. Detektiv si izmislil fingirano ime, ga napiše na listek pod ODREŽITE, priloži denar v gotovini in pošlje raznim poštnim uradom širom po Avstraliji, da pošljejo na naš naslov, obenem pa točno zapišejo, kdaj je odšlo in o tem detektiva obvestijo. On s svojimi

ljudmi verno sledi potovanju pisma in če pismo "izgine", izsledijo tatu . . .

Veliko takih pošilk je že prišlo k nam iz raznih krajev, odkar je detektiv na delu. Skoraj vsak drugi dan pride ponje in jih vzame s seboj. Noče nam pa povedati, če gre kaj v izgubo in koliko. Če se njihovo pismo izgubi, trpi zgubo pošta. Detektiv pove toliko, da se zgublja tudi na druge naslove, ne samo na MISLI. Pravi tudi, da se take reči gode po vsem svetu in da tudi drugod uvajajo tako detektivsko službo na poštah.

To sem tu povedal zaradi zanimivosti stvari same. Detektiva nisem vprašal, če smem . . . dela namreč na skrivnem in uslužbenci na raznih poštah uradih ne vedo, kdo med njimi je detektivov zaupnik.

Kljub vsemu temu pa pošta ne more garantirati za pošiljke denarja v gotovini in brez registracije. Money Order ali ček se pa skoraj ne more izgubiti, zato se vsi oprimate takega pošiljanja. To po veliki večini že delate. Hvala! — P. Bernard.

SLOVENSKE PRIREDITVE V SYDNEYU —

LETO 1964

- 30. marca — Velikonočna prireditve (Karitas)
- 18. aprila — Jurjevanje (združeno s kratko burko) — (Slov. društvo in igralci)
- 9. maja — Šolski otroci materam (Slomškove šole)
- 20. junija — Kresovanje (Slovensko društvo)
- 18. julija — Večer slovenske pesmi (Moški pevski zbor — Sydney)
- 15. avgusta — Slovenska igra (Igralska družina — Sydney)
- 5. septembra — Očetovski dan (šolski otroci)
- 17. oktobra — Martinovanje (Slovensko društvo)
- 12. decembra — Vsakoletno miklavževanje (šole, društvo, pevski zbor in igralci)
- 26. decembra — Štefanovanje (Karitas)
- 31. decembra — Silvestrovanje na prostem (Slovensko društvo).

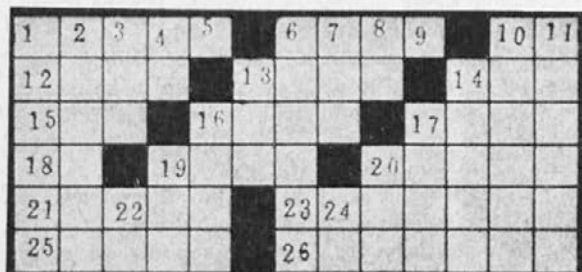
VELIKONOČNA ZABAVA IN ŠTEFANOVA-NJE BOSTA KOT OBIČAJNO V PADDINGTON TOWN HALL-u.

Vse ostale prireditve bodo v REDFERN TOWN HALL-u, PITT ST., REDFERN. To dvorano je lahko najti; je blizu železniške postaje ter ima v neposredni okolici dovolj prostora za avtomobile.

Odbor

K R I Ž A N K A

Vinograd ni naprodaj!

Vodoravno

- 1 del knjige
- 6 drobcene smeti
- 10 znak za "pripis" v pismu
- 12 čebelni samec
- 13 drevo
- 14 prve tri črke iz naslova Cankarjeve pesniške zbirke
- 15 nasilna tatvina
- 16 prislov, ki pomeni "izgini!"
- 17 klepanje
- 18 oznaka za srebro
- 19 mož Elizabete Taylor, filmske zvezde
- 20 dekliško ime
- 21 čistilno sredstvo
- 23 razsodnik
- 25 prismoda
- 26 umazanija

Navpično

- 1 sla
- 2 mesto blizu Splita
- 3 kot 15 vodoravno
- 4 pri (angl.)
- 5 nosnik
- 6 oddan za denar
- 7 stvar
- 8 zdihlje
- 9 glas in nota
- 10 prevelik napor
- 11 vlažen vroč zrak
- 13 reka v W.A.
- 14 izbrana družba
- 16 mera za papir
- 17 mesto v Dalmaciji
- 19 strelno orožje
- 20 kratica za absolventa
- 22 pritrdilnica
- 24 kartaški izraz

Mož in žena imata kos vinorodnega sveta v Italiji. Dala sta ga v najem. Najemnik pošilja lastnikoma vsako jesen nekaj steklenic raznih vin. Žena bi hotela, da se tisti svet proda. Mož je odkimal in odgovoril:

NAJU ZEMLJA MI LEPO DONAŠA
MOJA LASKA VINA.

Za svoj odgovor je porabil prenarejeni prvi dve vrstici znane slovenske rodoljubne pesmi. Katero?

Rešitev uganke STO za STO

5 volov	—	—	—	—	50 funtov
1 prašič	—	—	—	—	3 funte
94 ovac	—	—	—	—	47 funtov
—————					
100 glav	—	—	—	—	100 funtov

PRVI KORAKI

je naslov slovenskega abecednika, ki ga ima v tisku Slovensko društvo Sydney. Knjiga je zelo primerna za družinski pouk slovenščine. Vsebuje slovensko abecedo z risbami, pesmi-
ce in kratke pravljice. Obsega 28 strani. Velikost je ista ko "MISLI", le papir je močnejši. V knjigi je 30 risb in slik, ki razlagajo vsebino in poživljajo knjigo.

Knjiga bo dotiskana do velike noči. Prosimo vse, ki bi želeli knjigo imeti, naj to čimprej sporoče odboru Slovenskega društva. Cena 10/- s poštnino.

Odbor SDS

17 Louise St., Summer Hill, N.S.W.

SLOVENSKI FANTJE

Želite se seznaniti s slovenskimi dekleti v domovini? Prišite na spodnji naslov. Tajnost z jamčena!

Morda želite naročiti gramofonske plošče slovenskih narodnih pesmi ali knjige? Splošno kako uslugo iz Evrope ali Amerike? Javite se!
TONI G A R B A J S 5602-Langenberg/
Rhld.
Finkenstrasse 10 WEST GERMANY

ČITAJTE, KADAR IMATE ČAS!

Jožef Obreza

Miličnik kopalcem: "Tovariši, kopanje na tem mestu je prepovedano!"

Kopalci: "Zakaj nam pa niste že prej povedali, saj ste videli, da se slačimo."

Miličnik: "Slačenje pa ni prepovedano na tem mestu".

Gospodinja: "Žal mi je, toda ne morem vam oddati sobe, ko nimate nobenega priporočila."

Podnajemnik: "Priporočilo hočete? Verjemite mi, moja prejšnja gospodinja še vedno joka za menoj."

Gospodinja: "To bi pri meni ne bilo mogoče. Pri meni vsi najemnino naprej plačujejo."

LJUDJE POD BIČEM, roman Karla Mauserja, ki ga je izdala Slov. Kult. AKCIJA v Argentini, povsod vzbuja veliko pozornost. Bati se je, da bo kmalu razprodan. Pri MISLIH imamo samo še šest izvodov, ne odlašajte z naročili, da ne bo prepozno. Cena mu je £ 1-10-0.

Šef novemu uslužbencu: "Nerad mnogo govorim. Zapomnite si: Kadar vam bom pomigal s prstom, pridite k meni."

Novi uslužbenec: "Prav tako je z mano. Zelo nerad govorim. Kadar vam bom odkimal z glavo, vedite, da me ni."

* * *

Profesor je padel v vodo. Rešili so ga z veliko težavo. Ko se je na suhem zavedel čudnega položaja, se je udaril po čelu in rekel:

"Vraga, šele zdaj sem se spomnil, da znam izvrstno plavati."

Jokelj: "Zdi se mi, da sva se nekje že videla. Najbrž enkrat v Ljubljani?"

Žokelj: "Tam pa že ne. Še nikoli nisem bil v Ljubljani."

Jokelj: "Je pa moralo biti kje drugje."

Žokelj: "To pa že, to. Tja pa prav pogosto zahajam."

* * *

Prvi sosed: "Pomisli, kakšno srečo imam. Dobil sem stavo za deset tisoč dolarjev."

Drugi sosed: "Kaj si pa stavil?"

Prvi sosed: "Da me moja žena vara".

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO
— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

Snažne lepe sobe z vso postrežbo za izletnike, kopalce, letoviščarje.

"BLUE WATERS"

gostišče med Sydneyem in Palm Beachem
Izborna kuhinja, bus pred poslopjem,
do prodajalen 3 minute.

1687 Pittwater Road, Mona Vale.

Tel. XX 3626

Priporoča se H. Stanojkovič

POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak
VINKO A. LEVSTIK

Izrežite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

VELIKA NOČ JE BLIŽU – HITITE Z NAROČILI

Dr. J. KOCE

37 HEIDELBERG RD., CLIFTON HILL, MELBOURNE, VIC.
Tel. 48-6759

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POSILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNIMI KOLESII, BIKIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDAJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJSNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICIA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

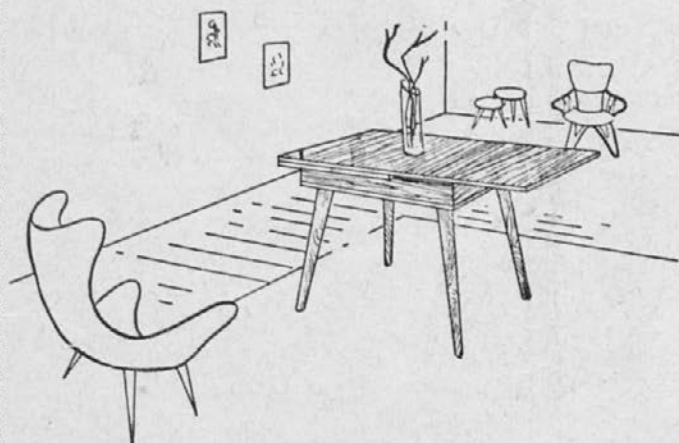
Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

HOLROYD FURNITURE CO., 403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtiči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHIŠTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli